Pendakwa Raya lwn Murukan a/l Ramakrishnan dan satu lagi dan satu lagi rayuan

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO W-05(LB)-401–09 TAHUN 2023 DAN W-05(LB)-402–09 TAHUN 2023

CHE MOHD RUZIMA, AZMI ARIFFIN DAN CHOO KAH SING HHMR

18 JULAI 2025

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap pelepasan dan pembebasan — Pertuduhan mengedar dan memiliki dadah berbahaya di bawah s 39B(1)(a) dan s 12(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang dilakukan secara niat bersama di bawah s 34 Kanun Keseksaan — Tertuduh-tertuduh dilepas dan dibebaskan daripada kesemua pertuduhan — Sama ada keterangan saksi adalah memadai dan boleh diterima sebagai keterangan yang mencukupi untuk membuktikan kes prima facie bagi kesemua pertuduhan

Pada 25 Ogos 2020 lebih kurang pukul 3 petang, SP2 bersama-sama dengan enam anggota polis yang lain telah menahan seorang lelaki warganegara India bernama Hariharan Selvam ('Hariharan') di Kompleks Mutiara, Kuala Lumpur. SP2 bersama dengan pasukannya telah dipandu arah oleh Hariharan ke sebuah rumah yang terletak di tingkat 16 Kompleks Mutiara. Mereka naik ke rumah tersebut dengan menggunakan kad akses yang telah dirampas daripada Hariharan. Setiba di rumah tersebut, SP2 mendapati pintu gril besi dan pintu kayu rumah tersebut dalam keadaan tertutup dan berkunci. SP2 bersama-sama seorang anggota serbuan telah bertindak mengumpil pintu gril besi dan kemudiannya menendang pintu kayu sehingga berjaya membukanya. Di dalam rumah tersebut, SP2 melihat ada dua lelaki berbangsa India, iaitu Murukan a/l Ramakrishnan ('Murukan') dan Raja Sekar Selvam ('responden') sedang duduk di atas lantai bilik utama rumah tersebut. Murukan telah bangun dan cuba menutup pintu bilik utama, namun tindakan tersebut berjaya dihalang. SP2 kemudiannya telah memperkenalkan diri sebagai pegawai kanan polis dengan menunjukkan kad kuasa polis kepada Murukan dan responden. Semasa berada di dalam bilik utama rumah tersebut, SP2 telah ternampak beberapa bungkusan plastik yang disyaki mengandungi dadah berbahaya berada di atas katil dan juga di atas lantai bilik utama. Responden dan Murukan telah dituduh dengan empat pertuduhan berkaitan dengan kesalahan mengedar dan memiliki dadah berbahaya. Pertuduhan pindaan pertama dan kedua ialah pertuduhan-pertuduhan berkaitan dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya jenis cannabis seberat 493.61g dan methamphetamine seberat 189.84g masing-masingnya menurut s 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') yang boleh dihukum menurut s 39B(2)

ADB. Pertuduhan pindaan ketiga ialah berkaitan dengan kesalahan memiliki dadah berbahaya jenis heroin seberat 6.63g menurut s 12(2) ADB yang boleh dihukum menurut s 39A(2) ADB. Akhirnya, pertuduhan tambahan ialah berkaitan dengan kesalahan memiliki dadah berbahaya jenis monoacetylmorphines seberat 0.93g menurut s 12(2) ADB yang boleh dihukum menurut s 12(3) ADB. Di dalam kesemua pertuduhan turut menyatakan bahawa kesalahan dilakukan secara niat bersama bersandarkan kepada peruntukan s 34 Kanun Keseksaan. Di akhir kes pendakwaan, hakim Mahkamah Tinggi ('HMT') telah mendapati bahawa pihak pendakwaan gagal membuktikan kes prima facie untuk semua pertuduhan terhadap responden dan Murukan. Mereka telah dilepas dan dibebaskan daripada kesemua pertuduhan. Oleh itu, rayuan ini. Pendakwa raya berhujah, antara lain, bahawa HMT telah terkhilaf apabila: (a) gagal memanggil responden membela diri walaupun pihak pendakwaan berjaya membuktikan kesemua elemen pertuduhan terhadap responden; (b) membuat inferens yang bertentangan terhadap pihak pendakwaan menurut s 114(g) Akta Keterangan 1950 ('AK') atas alasan kegagalan pihak pendakwaan memanggil Hariharan dan Suresh Sockalingam yang juga merupakan penyewa rumah tersebut; (c) membuat dapatan bahawa kegagalan pihak pendakwaan mengemukakan beg plastik berwarna merah jambu yang dikatakan dibawa ke tempat kejadian adalah satu kemudaratan yang fatal kepada kes pendakwaan; dan (d) membuat dapatan bahawa ketiadaan rakaman CCTV, keterangan buku pelawat dan telefon bimbit yang dirampas telah menjejaskan kes pihak pendakwaan. Isu untuk pertimbangan adalah sama ada keterangan yang diberikan oleh SP2 semata-mata adalah memadai dan boleh diterima sebagai keterangan yang mencukupi untuk membuktikan kes prima facie bagi kesemua pertuduhan.

Diputuskan:

(1) **(oleh Che Mohd Ruzima HMR, majoriti)** Untuk inti pati pertama, ahli kimia ('SP1') telah mengesahkan bahawa kesemua dadah yang dirampas oleh SP2 di rumah tersebut dan menjadi subjek kepada kesemua pertuduhan terhadap Murukan dan responden ialah dadah-dadah berbahaya. Keterangan SP1 tersebut tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Oleh itu, pihak pendakwaan berjaya membuktikan inti pati pertama pertuduhan (lihat perenggan 27).

(2) **(oleh Che Mohd Ruzima HMR, majoriti)** Alasan SP2 mengenai tiadanya sebarang kesan pada pintu gril dan pintu kayu semasa disoal balas adalah meragukan. Perbuatan mengumpil pintu gril yang diperbuat daripada besi yang kelihatan kukuh sudah tentulah sedikit sebanyak akan meninggalkan kesan kekal seperti kesan kemik atau tergores. Begitu juga dengan pintu kayu. Adalah meragukan apabila dikatakan tendangan secara kuat sehinggakan pintu kayu tersebut terbuka secara paksa tidak meninggalkan sedikit pun kesan kerosakan terutamanya di bahagian tombol dan selak kuncinya. Seterusnya, versi tentang cubaan Murukan

menutup pintu bilik utama juga meragukan. Timbul persoalan kenapa Murukan perlu meluru menutup pintu bilik utama sedangkan dia tidak tahu siapa yang masuk ke rumah mereka. Pihak pembelaan berjaya menimbulkan keraguan pada keterangan SP2 berkaitan dengan kejadian semasa serbuan. Berkaitan dengan isu pemilikan, Hariharan dan Suresh berkemungkinan ada akses kepada bilik utama dan juga dadah-dadah berbahaya yang ditemui di dalam bilik tersebut. Bilik utama bukan hanya boleh diakses oleh responden dan Murukan sahaja. Kegagalan pihak pendakwaan memanggil saksi penting yang berupaya mengetepikan sebarang inferens atau kemungkinan berhubung dengan isu pemilikan dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama boleh mengundang mahkamah untuk membangkitkan inferens yang bertentangan menurut s 114(g) AK. Wujud kelompangan dalam kes pihak pendakwaan yang boleh menyebabkan timbulnya keraguan berhubung dengan usaha pihak pendakwaan membuktikan responden memiliki dadah-dadah berbahaya bagi kesemua keempat-empat pertuduhan. Oleh itu, pihak pendakwaan gagal membuktikan inti pati kedua pertuduhan iaitu responden telah secara eksklusifnya memiliki dadah-dadah berbahaya sepertimana di dalam keempat-empat pertuduhan yang dihadapinya. Pihak pendakwaan gagal membuktikan kes prima facie terhadap responden (lihat perenggan 29–32, 34–37 & 39–41).

(3) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Murukan mempunyai pemilikan terhadap dadah-dadah berbahaya tersebut. Murukan bukan sahaja berada di dalam bilik utama tersebut malah juga berada berdekatan dengan dadah-dadah tersebut. Selanjutnya, mengenai akses pula, tiada apa-apa keterangan yang menunjukkan terdapat pihak ketiga yang mempunyai akses kepada bilik tersebut semasa serbuan dilakukan. Keberadaan Murukan di dalam bilik tersebut, tingkah laku mereka berdua sebelum tangkapan serta halangan yang dibuat untuk menafikan akses pihak polis ke dalam bilik tersebut jelas membuktikan bahawa mereka mempunyai jagaan atau kawalan, serta pengetahuan terhadap dadah-dadah berbahaya tersebut untuk tujuan pengedaran (lihat perenggan 64, 68 & 71–72).

(4) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan elemen pengedaran bagi pertuduhan pertama dan kedua dengan bergantung kepada peruntukan mengikut s 37(da)(vi) dan (xvi) ADB yang memperuntukkan anggapan pengedaran terhadap seseorang yang didapati memiliki dadah melebihi kuantiti yang ditetapkan oleh undang-undang (lihat perenggan 81).

(5) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Tindakan Murukan secara tergesa-gesa menutup pintu bilik untuk menghalang pihak polis menyerbu masuk ke dalam bilik tersebut serta reaksi terkejut, panik dan takut yang dipamerkan oleh kedua-dua tertuduh jelas menunjukkan niat

bersama dan pengetahuan mereka terhadap kewujudan dadah-dadah tersebut (lihat perenggan 83).

(6) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Tiada keperluan untuk pihak pendakwaan membuktikan siapakah pemilik dadah-dadah yang dirampas di dalam bilik tersebut. Elemen yang mesti dibuktikan adalah pemilikan dan bukannya empunya dadah tersebut (lihat perenggan 86).

(7) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** HMT yang bijaksana telah terkhilaf apabila mengguna pakai inferens yang menentang terhadap pihak pendakwaan mengikut s 114(g) AK di atas alasan kegagalan mereka untuk memanggil dua orang saksi yang dikatakan material iaitu Hariharan dan Suresh. Ketiadaan keterangan daripada Hariharan dan Suresh tidak menyebabkan inferens yang menentang terpakai terhadap pendakwaan melainkan terdapat suppression of a material evidence yang tidak berlaku sama sekali di dalam kes ini. Kegagalan memanggil mereka bukanlah sesuatu yang fatal dan tidak menyebabkan wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan (lihat perenggan 94 & 96).

(8) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Keterangan CCTV, buku pelawat dan telefon bimbit atau cap jari tertuduh hanya mempunyai nilai sokongan yang kecil sahaja lebih-lebih lagi di dalam keadaan di mana dadah-dadah yang dijumpai dan dirampas berada di dalam jagaan atau kawalan langsung serta pengetahuan Murukan dan responden. Walaupun tanpa kesemua keterangan-keterangan dokumentar ini, masih terdapat keterangan yang mencukupi untuk membuktikan kes pendakwaan. Oleh itu, ketiadaan keterangan-keterangan dokumentar ini tidaklah boleh menyebabkan inferens yang menentang di bawah s 114(g) AK terpakai terhadap pendakwaan (lihat perenggan 101–102).

(9) **(oleh Azmi Ariffin HMR, menentang)** Beg merah jambu bukan merupakan sebahagian daripada barang kes dan tidak relevan kepada isu pemilikan dan pengedaran dadah ini. Tidak wujud apa-apa misteri atau tanda tanya dan unsur withholding atau suppression of evidence oleh pihak pendakwaan tentang kehadiran beg ini. Dengan itu, rayuan pendakwa raya dibenarkan (lihat perenggan 110–111 & 118).

[English summary

On 25 August 2020 at around 3pm, SP2 along with six other police officers detained a man of Indian nationality named Hariharan Selvam ('Hariharan') at Kompleks Mutiara, Kuala Lumpur. SP2 and his team were guided by Hariharan to a house located on the 16th floor of Kompleks Mutiara. They entered the house using the access card that had been seized from Hariharan. Upon arrival, SP2 found that the iron grill door and the wooden door of the house were closed and locked. SP2, together with a raid officer, proceeded to pry open the iron grill door and then kicked the wooden door until it was opened. Inside the house, SP2 saw two Indian men, namely Murukan

a/l Ramakrishnan ('Murukan') and Raja Sekar Selvam ('the respondent'), sitting on the floor of the main room. Murukan stood up and attempted to close the main room door, but his attempt was prevented. SP2 then introduced himself as a senior police officer by showing his police identification card to Murukan and the respondent. While inside the main room, SP2 spotted several plastic packages suspected to contain dangerous drugs on the bed and also on the floor of the main room. The respondent and Murukan were charged with four charges related to drug trafficking and possession of dangerous drugs. The first and second amended charges were charges related to the offence of trafficking dangerous drugs in 493.61g of cannabis and 189.84g of methamphetamine, respectively, under s 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA'), punishable under s 39B(2) of the DDA. The third amended charge related to the offence of possession of dangerous drugs of 6.63g of heroin under s 12(2) of the DDA, punishable under s 39A(2) of the DDA. The final additional charge concerned the offence of possession of dangerous drugs of 0.93g of monoacetylmorphines under s 12(2) of the DDA, punishable under s 12(3) of the DDA. All charges stated that the offenses were committed with common intent based on s 34 of the Penal Code. At the end of the prosecution's case, the High Court judge ('HCJ') found that the prosecution failed to establish a prima facie case for all charges against the respondent and Murukan. They were acquitted and discharged of all charges. Hence, this appeal. The public prosecutor argued, among other, that the HCJ erred in: (a) failing to call the respondents to enter defence despite the prosecution having proved all elements of the charges against the respondents; (b) drawing an adverse inference against the prosecution under s 114(g) of the Evidence Act 1950 ('the EA') on the grounds that the prosecution failed to call Hariharan and Suresh Sockalingam who also a house tenant; (c) concluding that the prosecution's failure to produce the pink plastic bag allegedly brought to the scene was a fatal prejudice to the prosecution's case; and (d) finding that the absence of CCTV recordings, visitor book records, and the seized mobile phone affected the prosecution's case. The issue for consideration was whether the evidence presented solely by SP2 was sufficient and acceptable as sufficient evidence to establish a prima facie case for all charges.

Held:

(1) **(per Che Mohd Ruzima JCA, majority)** For the first element, the chemist ('SP1') confirmed that all the drugs seized by SP2 at the house and subject to all charges against Murukan and the respondent were dangerous drugs. SP1's evidence was not challenged by the defence. Therefore, the prosecution successfully proved the first element of the charges (see para 27).

(2) **(per Che Mohd Ruzima JCA, majority)** SP2's explanation regarding the absence of any marks on the iron grill door and the wooden door during cross-examination was questionable. The act of prying open the

sturdy-looking iron grill door would inevitably leave some permanent marks such as dents or scratches. The same applied to the wooden door. It was doubtful that a forceful kick strong enough to open the wooden door forcibly would leave no damage, especially around the handle and lock latch. Furthermore, the version that Murukan attempted to close the main room door was also doubtful. The question arose as to why Murukan would rush to close the main room door when he did not know who entered their house. The defence successfully raised doubts about SP2's account of the incident during the raid. In relation to the issue of possession, Hariharan and Suresh may have had access to the main room and the dangerous drugs found inside. The main room was not exclusive to the respondent and Murukan. The prosecution's failure to call key witnesses who could negate any inference or possibility concerning possession of the dangerous drugs found in the main room may lead the court to draw an adverse inference under s 114(g) of the EA. There were gaps in the prosecution's case that could cast doubt on their efforts to prove that the respondent exclusively possessed the drugs for all four charges. Therefore, the prosecution failed to establish the second element of the charges namely that the respondent was exclusively in possession of the dangerous drugs as charged. The prosecution failed to prove a prima facie case against the respondent (see paras 29–32, 34–37 & 39–41).

(3) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** Murukan had possession of the dangerous drugs. Murukan was not only present in the main room but was also near the drugs. Furthermore, regarding access, there was no evidence indicating that any third party had access to the room during the raid. Murukan's presence inside the room, their behaviour prior to arrest, and the obstruction created to deny police access clearly proved that they had custody or control, as well as knowledge of the dangerous drugs, for the purpose of trafficking (see paras 64, 68 & 71–72).

(4) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** The prosecution had successfully proved the element of trafficking for the first and second charges by relying on s 37(da)(vi) and (xvi) of the DDA, which created a presumption of trafficking for anyone found to be in possession of drugs exceeding the quantity stipulated by law (see para 81).

(5) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** Murukan's hurried action of closing the door to prevent police entry, along with the shocked, panicked, and fearful reactions displayed by both accused persons, clearly demonstrated their common intention and knowledge of the existence of the drugs (see para 83).

(6) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** There was no need for the prosecution to prove who owned the drugs seized in the room. The element to be proved was possession, not ownership (see para 86).

(7) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** The learned HCJ erred in applying an adverse inference against the prosecution under s 114(g) of the EA based on the failure to call two material witnesses, Hariharan and Suresh. The absence of evidence from Hariharan and Suresh did not warrant the application of an adverse inference unless there was suppression of material evidence, which was not the case here. The failure to call them was not fatal and did not create gaps in the prosecution's case (see paras 94 & 96).

(8) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** The CCTV footage, visitor book, and defendant's mobile phone or fingerprints held only minimal supporting value, especially considering the drugs found and seized were in the direct custody, control, and knowledge of Murukan and the respondent. Even without all these documentary pieces of evidence, there was sufficient evidence to establish the prosecution's case. Therefore, the absence of these documents could not justify the application of an adverse inference under s 114(g) of the EA against the prosecution (see paras 101–102).

(9) **(oleh Azmi Ariffin JCA, dissenting)** The pink bag was not part of the case item and was irrelevant to the issues of possession and trafficking of drugs. There was no mystery, doubt, or element of withholding or suppression of evidence by the prosecution regarding its presence. Accordingly, the prosecution's appeal was allowed (see paras 110–111 & 118).]

Kes-kes yang dirujuk

(1) Namasiyiam (2) Rajindran (3) Goh Chin Peng, and (4) Ng Ah Kiat v PP [1987] 2 MLJ 336; [1987] 1 CLJ 540, MA (dirujuk)
Abdullah Zawawi v PP [1985] 2 MLJ 16; [1985] CLJ Rep 19, MA (dirujuk)
Adel Muhammed El Dabbah v Attorney-General for Palestine [1944] AC 156 (dirujuk)
Amri bin Ibrahim & Anor v PP and another appeal [2017] 1 MLJ 1; [2017] 1 CLJ 617, MP (dirujuk)
Azrol Nizam bin Mohd Zaid lwn Pendakwa Raya [2022] 5 MLJ 950; [2022] 6 CLJ 346, MR (dirujuk)
Che Omar bin Mohd Akhir v PP [2007] 4 MLJ 309, MP (dirujuk)
G Vasan Gunasegaran v PP [2018] 1 LNS 1604, MR (dirujuk)
Gan Too Cheh v PP [2006] SCD 27; [2006] 2 SLR 220, MT (dirujuk)
Gooi Loo Seng v PP [1993] 2 MLJ 137, MA (dirujuk)
Harvinder Singh a/l Joginder Singh v PP and another appeal [2018] MLJU 51; [2018] 6 CLJ 307, MR (dirujuk)
Hemankumar a/l Subramaniam v PP [2020] MLJU 217; [2020] 3 CLJ 844, MR (dirujuk)
Herchun Singh & Ors v PP [1969] 2 MLJ 209, MP (dirujuk)
Ibrahim Mohamad & Anor v PP and another appeal [2018] supp MLJ

280; [2011] 4 CLJ 113, MP (dirujuk)
John Amaechi v Pendakwa Raya [2015] MLJU 981; [2015] 1 LNS 571, MR (dirujuk)
Khairuddin bin Hassan v PP [2010] 3 MLJ 244; [2010] 1 CLJ 833, MR (dirujuk)
Krishna Rao a/l Gurumurthi v PP and another appeal [2009] 3 MLJ 643; [2009] 2 CLJ 603, MP (dirujuk)
Mogan Raj a/l Ravi & Anor v PP and another appeal [2020] MLJU 48; [2020] 3 CLJ 240, MR (dirujuk)
Mohamad B Abdul Rahman v PP [2013] MLJU 1592; [2013] 7 CLJ 843, MR (dirujuk)
Munusamy v PP [1987] 1 MLJ 492; [1987] 1 CLJ 250, MA (dirujuk)
Parlan bin Dadeh v PP [2008] 6 MLJ 19; [2009] 1 CLJ 717, MP (dirujuk)
PP v Abdul Rahman bin Akif [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337, MP (dirujuk)
PP v Chia Leong Foo [2000] 6 MLJ 705; [2004] 4 CLJ 649, MT (dirujuk)
PP v Dato' Mokhtar Hashim & Ors [1983] MLJU 5; [1983] 1 CLJ 138; [1983] CLJ Rep 721, MT (dirujuk)
PP v Ebrahim Mirzaie Hj Ebrahim Deh Mokhtar [2017] 3 MLJ 827; [2017] 1 CLJ 575, MR (dirujuk)
PP v Mohamed Ali [1962] 1 MLJ 257; [1962] CLJU 129 (dirujuk)
PP v Mohd Radzi bin Abu Bakar [2005] 6 MLJ 393; [2006] 1 CLJ 457, MP (diikut)
PP v Badrulsham bin Baharom [1988] 2 MLJ 585; [1987] 1 LNS 72; [1987] CLJU 72 (dirujuk)
PP v Denish a/l Madhavan [2009] 2 MLJ 194; [2009] 2 CLJ 209, MP (dirujuk)
PP v Kuna Segaran a/l Muniandy [2012] 4 MLJ 216, MR (dirujuk)
PP v Mohd Sairi bin Abdul Samat [2013] 6 MLJ 741, MR (dirujuk)
Pendakwa Raya lwn Klong K'Djoanh [2016] MLJU 1644; [2016] 5 CLJ 533, MR (dirujuk)
Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233, MP (dirujuk)
Samundee Devan a/l Muthu Kerishnan v PP [2010] 2 MLJ 607; [2010] 3 CLJ 269, MP (dirujuk)
Teh Hock Leong v PP [2010] 1 MLJ 741, MP (dirujuk)
Ti Chuee Hiang v PP [1995] 2 MLJ 433; [1995] 3 CLJ 1, MA (dirujuk)
Wan Amirul Mubin bin Wan Kamaruddin v PP [2017] MLJU 1253; [2017] 1 LNS 1478, MR (dirujuk)
Yeo Kwee Huat v PP [2011] 5 CLJ 630, MR (dirujuk)
Yusri bin Pialmi v PP [2011] 4 MLJ 533; [2010] 6 CLJ 878, MP (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 12(2), (3), 37(da), (da)(vi), (da)(xvi), 39B(1)(a), (2), 39A(2)

A Akta Keterangan 1950 ss 8, 114(g), 134
Kanun Keseksaan s 34
Kanun Tatacara Jenayah s 180

Rayuan daripada: *Pendakwa Raya lwn Murukan a/l Ramakrishnan dan satu*
B *lagi* [2023] MLJU 2620 (Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur)

Aznee Salmi bt Ahmad (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak perayu.
Aiswarya Devi (Y Sheelan dan Sean Dudley bersamanya) (Sean Dudley & Assoc)
C *bagi pihak responden.*

Che Mohd Ruzima (menyampaikan penghakiman majoriti):

PENDAHULUAN

D

[1] Raja Sekar Selvam ('responden') bersama-sama seorang lagi tertuduh iaitu Murukan a/l Ramakrishnan ('Murukan') telah dituduh dengan empat pertuduhan berkaitan dengan kesalahan mengedar dan memiliki dadah berbahaya. Dua pertuduhan iaitu pertuduhan pindaan pertama dan
E pertuduhan pindaan kedua ialah pertuduhan-pertuduhan berkaitan dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya jenis cannabis seberat 493.61g dan methamphetamine seberat 189.84g masing-masingnya menurut perenggan 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952') yang boleh
F dihukum menurut sub-s 39B(2) ADB 1952. Satu pertuduhan iaitu pertuduhan pindaan ketiga ialah berkaitan dengan kesalahan memiliki dadah berbahaya jenis heroin seberat 6.63g menurut sub-s 12(2) ADB 1952 yang boleh dihukum menurut sub-s 39A(2) ADB 1952. Akhirnya, satu lagi pertuduhan iaitu pertuduhan tambahan ialah berkaitan dengan kesalahan
G memiliki dadah berbahaya jenis monoacetylmorphines seberat 0.93g menurut sub-s 12(2) ADB 1952 yang boleh dihukum menurut sub-s 12(3) ADB 1952. Di dalam kesemua pertuduhan turut menyatakan bahawa kesalahan dilakukan secara niat bersama bersandarkan kepada peruntukan s 34 Kanun Keseksaan ('KK').

H

[2] Di akhir kes pendakwaan, Yang Arif Hakim Mahkamah Tinggi ('YA HMT') telah mendapati bahawa pihak pendakwaan ('PP') gagal membuktikan kes prima facie untuk semua pertuduhan terhadap responden dan Murukan. Mereka telah dilepas dan dibebaskan daripada kesemua
I pertuduhan. Terkilan dengan keputusan tersebut, pendakwa raya ('PR') mengemukakan rayuan ke mahkamah ini.

[3] Menurut rekod, PR telah gagal menyerahkan notis rayuan kepada Murukan dan rayuan hanya diteruskan terhadap responden.

RINGKASAN FAKTA KES PP

[4] Berdasarkan maklumat yang diterima pihak polis daripada orang awam berhubung dengan kegiatan pengedaran dadah berbahaya, Inspektor Prabu a/l Avadiappan ('SP2') bersama-sama dengan enam anggota polis yang lain telah menahan seorang lelaki warganegara India di hadapan lif aras B2 Kompleks Mutiara, Jalan Ipoh, Kuala Lumpur ('Kompleks Mutiara') pada 25 Ogos 2020 lebih kurang pukul 3 petang. Daripada akuan secara lisan oleh lelaki India tersebut, dia menyatakan bahawa namanya ialah Hariharan Selvam ('Hariharan').

[5] Setelah menjalankan siasatan awal terhadap Hariharan, SP2 bersama dengan pasukannya telah dipandu arah oleh Hariharan ke sebuah rumah yang beralamat di unit 16–4, yang terletak di tingkat 16 Kompleks Mutiara ('rumah tersebut'). Mereka naik ke tingkat 16 untuk ke rumah tersebut dengan menggunakan kad akses yang telah dirampas daripada Hariharan.

[6] Setiba di rumah tersebut, SP2 mendapati pintu gril besi dan pintu kayu rumah tersebut dalam keadaan tertutup dan berkunci. SP2 bersama-sama seorang anggota serbuan iaitu D/L/Koperal Kamil telah bertindak mengumpil pintu gril besi dan kemudiannya menendang pintu kayu sebanyak dua kali sehingga berjaya membukanya.

[7] Setelah kedua-dua pintu berjaya dibuka, SP2 bersama dengan Hariharan dan anggota serbuan lain iaitu D/Sarjan Lian, D/L/Koperal Kamil dan L/Koperal Nizam memasuki rumah tersebut. Di dalam rumah tersebut, SP2 melihat ada dua lelaki berbangsa India, iaitu Murukan dan responden sedang duduk di atas lantai bilik utama yang terletak di sebelah kanan rumah tersebut. Apabila menyedari kehadiran pihak polis, Murukan telah bangun dan cuba menutup pintu bilik utama, namun tindakan tersebut berjaya dihalang oleh SP2 bersama D/Sarjan Lian.

[8] SP2 kemudiannya telah memperkenalkan diri sebagai pegawai kanan polis dengan menunjukkan kad kuasa polis kepada Murukan dan responden. Semasa berada di dalam bilik utama rumah tersebut, SP2 telah ternampak beberapa bungkusan plastik yang disyaki mengandungi dadah berbahaya berada di atas katil dan juga di atas lantai bilik utama.

[9] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 ke atas katil di dalam bilik utama rumah tersebut telah membawa kepada penemuan barang-barang kes seperti berikut:

(a) satu plastik lut sinar besar yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis methamphetamine seberat 255g (eksh P8(a));

(b) dua ketulan mampat daun-daun kering yang disyaki dadah jenis ganja yang dibalut dengan plastik lut sinar dengan berat keseluruhan 478g (eksh P8B1–2);)

(c) tiga paket plastik lut sinar yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis heroin seberat 175g (eksh P8C1–3);

(d) satu bungkusan plastik lut sinar besar yang di dalamnya terdapat beberapa peket kecil plastik lut sinar kosong;

(e) serangkai kunci yang mengandungi lapan anak kunci;

(f) satu kad akses yang bertulis 'Kompleks Mutiara';

(g) satu unit telefon bimbit jenama Sony yang disyaki milik responden;

(h) satu unit telefon bimbit jenama Vivo yang disyaki milik Murukan;

(i) satu unit telefon bimbit jenama Oppo yang disyaki milik Murukan;

(j) satu unit telefon bimbit jenama ZTE yang disyaki milik Murukan;

(k) satu unit telefon bimbit jenama iPhone yang disyaki milik Hariharan; dan

(l) satu dompet kecil yang mengandungi kad pengenalan No K/P: 831031–05–5619 atas nama Murukan, satu kad Bonuslink dan satu kad ATM Hong Leong Bank dengan No Siri: 5399 7400 0226 4074.

[10] Penemuan barang-barang kes di atas lantai di dalam bilik utama rumah tersebut ialah seperti berikut:

(a) dua ketulan mampat daun-daun kering yang disyaki dadah jenis Ganja, dibalut dengan plastik lut sinar dengan berat keseluruhan 47g (eksh P12(a)-P12(b));

(b) tiga peket plastik lut sinar kecil yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis heroin dengan berat keseluruhan 21g (eksh P13(1)-P13(3));

(c) tiga peket plastik lut sinar kecil yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis methamphetamine dengan berat keseluruhan 20g (eksh P14(1)-P14(3));

(d) satu alat penimbang digital jenama Camry;

(e) satu sudu yang diperbuat daripada aluminium;

(f) satu alat pembungkus plastik jenis impulse sealer Type PFS-200 (eksh P23); dan

(g) satu bungkusan plastik lut sinar besar yang mengandungi satu ikatan gelang getah dan sejumlah plastik-plastik kecil kosong.

[11] SP2 turut merampas sehelai baju berwarna hitam bertulis 'RSS Security' yang ditemui di dalam bilik utama rumah tersebut yang disyaki milik Murukan.

[12] Pemeriksaan di bilik nombor 2 yang terletak sebelah kiri rumah tersebut oleh SP2 tidak menemui apa-apa barang salah. Di dalam bilik nombor 2, SP2 telah menemui dan merampas sehelai baju lengan panjang berjenama Garage berwarna kelabu yang disyaki milik Hariharan dan sebuah pasport bernombor U4215019 atas nama Hariharan.

[13] Pemeriksaan yang dilakukan oleh SP2 di bilik nombor 3 yang terletak di sebelah kanan rumah tersebut juga tidak menemukan apa-apa barang salah. Di dalam bilik nombor 3, SP2 telah menemui dan merampas sehelai kain pelikat berwarna coklat yang disyaki milik responden dan sebuah pasport bernombor S8531729 atas nama responden.

[14] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 di bahagian-bahagian lain di dalam rumah tersebut tidak menemukan apa-apa barang salah. SP2 telah merampas kesemua barang kes yang dijumpai dan telah menahan Hariharan, Murukan dan responden. Ketiga-tiga mereka bersama kesemua barang kes kemudiannya dibawa ke Jabatan Siasatan Jenayah Narkotik ('JSJN'), di IPK Kuala Lumpur untuk tindakan lanjut.

[15] Pada 1 September 2020, pegawai penyiasat Inspektor Muhammad Hilmi bin Rosli ('SP3') telah menghantar kesemua barang kes yang disyaki dadah berbahaya ke Jabatan Kimia untuk dianalisis. Ahli Kimia Rahman bin Mamat ('SP1') yang menerima barang tersebut dan setelah dianalisis, SP1 mengesahkan bahawa barang-barang kes ialah dadah berbahaya.

KEPUTUSAN YA HMT DI AKHIR KES PP

[16] Setelah mendengar keterangan daripada tiga orang saksi yang dipanggil PP, YA HMT telah memutuskan bahawa PP gagal membuktikan kes prima facie terhadap responden dan Murukan bagi kesemua pertuduhan. Menurut nota keterangan yang dapat dilihat di ms 183 hingga 185, Kandungan 31 rekod rayuan (RR) Jld 2(1), keputusan YA HMT ialah sepertimana berikut:

> Ini adalah kes yang melibatkan banyak watak. Ada empat *character* yang disebut. Fire atau Suresh and Hariharan ini *is the real character*. Kes pendakwaan bermula dengan Hariharan. Hariharan yang bawa polis kepada unit. Hariharan ini yang mempunyai akses kepada bilik. Adalah menjadi undang-undang mantap apabila dadah dijumpai dalam satu-satu rumah, maka isu semua orang yang berkenaan adalah *live issue*. Tanggungjawab pendakwaan untuk *exclude other than* OKT ini *from being actively involved in drug activities*. Apa yang berlaku dalam kes ini Hariharan yang memainkan peranan penting tidak dipanggil memberi keterangan,

padahal dia memainkan peranan penting kerana daripada dialah dapat keterangan-keterangan yang seterusnya. Fire pun penyewa, pun tidak dipanggil dan dadah yang dijumpai itu di rumah di mana OKT1, OKT2 berada. Fire sebagai penyewa dan Hariharan juga penyewa. Hariharan adalah adik-beradik kepada OKT2. OKT1 bekerja sebagai pengawal keselamatan. Pihak pembelaan mencadangkan yang *sometimes* dia duduk situ salin baju sahaja. Mahkamah mengambil maklum bahawa kedua-dua Hariharan dan Suresh ini dan SP2 dan SP3 mengaku bahawa Fire ini terlibat dengan aktiviti dadah. Oleh kerana mereka berdua ini tidak dipanggil, maka *element custody and control* itu diragui. *The prosecution fails to exclude the possibility of these two men who have direct record* sebagai pengedar *what more* Hariharan bila polis jumpa dadah dalam poket dia adalah sama dengan dadah yang dijumpai di dalam bilik. *More surprisingly to the court there was a bag*, bag dimana yang diakui oleh SP2 dibawa oleh pihak polis. Dan beg itu *is nowhere to be seen*, tiada. Jadi kenapa pihak polis bawa beg itu dicadangkan oleh pihak pembelaan bahawa polis yang membawa alat dan dadah dan meletakkan. *The prosecution fails to rebut this possibility also. Possibility* yang orang lain mempunyai akses, *the possibility that the drug was planted also was there*. Apa yang melemahkan lagi kes prosecution adalah prosecution hanya memanggil RO seorang sahaja saksi. Hariharan tiada, Fire tiada. Lepas tu tuan punya rumah juga tidak dipanggil. *Further and above that*, siasatan juga tidak lengkap antara lain *handphone* tidak dihantar, dihantar tetapi dia buat analisa. CCTV juga tidak dirampas, pun tidak dibuat penganalisaan. Cadangan yang dicadangkan oleh pembelaan mungkin ada kebenaran untuk menguatkan lagi keraguan mahkamah terhadap kes pendakwaan. Pihak pembelaan mencadangkan dengan sengaja CCTV itu tidak dirampas, jika dikemukakan CCTV itu ada kemungkinan bukti bahawa wujudnya beg tersebut adalah ketara. Jadi, ini adalah keputusan ringkas mahkamah. Mahkamah dapati *on maximum evalution*, pihak pendakwaan telah gagal membuktikan satu kes prima facie terhadap kedua-dua OKT atas sebab-sebab yang saya nyatakan sebentar tadi. Itu adalah hujahan ringkas, dapatan ringkas. *Full ground* akan mahkamah berikan sekiranya ada rayuan. Mahkamah dengan ini melepas dan membebaskan kedua dua OKT tanpa dipanggil untuk membela diri.

RAYUAN PR

[17] Terdapat lapan alasan rayuan yang disenaraikan PR di dalam petisyen rayuan bertarikh 28 Januari 2025. Semasa berhujah, timbalan pendakwa raya ('TPR') membangkitkan tujuh isu. *Pertama*, YA HMT telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila gagal memanggil responden membela diri walaupun pihak pendakwaan berjaya membuktikan kesemua elemen pertuduhan terhadap responden. *Kedua*, ketidakperluan PP membuktikan milikan eksklusif barang-barang kes oleh responden, memadai setakat PP dapat membuktikan bahawa responden mempunyai kawalan atau jagaan dan pengetahuan terhadap dadah berbahaya sepertimana di dalam pertuduhan. *Ketiga*, YA HMT terkhilaf apabila membuat inferens yang bertentangan terhadap PP menurut perenggan 114(g) Akta Keterangan 1950 atas alasan kegagalan PP memanggil dua orang saksi yang dikatakan material iaitu Hariharan dan Suresh @ Fire. *Keempat*, YA HMT telah terkhilaf dari segi fakta

dan undang-undang apabila gagal mengambil kira bahawa jumlah berat dadah berbahaya yang dirampas adalah melebihi had minimum sebagaimana yang diperuntukkan di bawah perenggan 37(da) ADB 1952 yang membolehkan anggapan pengedaran diguna pakai terhadap responden. *Kelima*, YA HMT telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila membuat dapatan bahawa kegagalan PP mengemukakan beg plastik berwarna merah jambu yang dikatakan dibawa ke tempat kejadian adalah satu kemudaratan yang fatal kepada kes pendakwaan. *Keenam*, YA HMT telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila membuat dapatan bahawa ketiadaan rakaman CCTV, keterangan buku pelawat dan telefon bimbit yang dirampas telah menjejaskan kes PP. *Ketujuh*, YA HMT telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila membangkitkan pelbagai persoalan yang bersifat kemungkinan atau hipotesis yang tidak mempunyai asas dalam keterangan, sedangkan pihak pendakwaan telah mengemukakan keterangan yang memadai dan mencukupi untuk membuktikan kes prima facie terhadap responden.

DAPATAN MAJORITI MAHKAMAH INI

[18] Prinsip undang-undang berhubung dengan campur tangan mahkamah di peringkat rayuan terhadap keputusan mahkamah bicara, terutamanya keputusan yang bersandarkan penemuan fakta oleh hakim bicara adalah mantap. Dalam situasi tersebut, mahkamah di peringkat rayuan secara peraturan amnya tidak akan sewenang-wenangnya mengusik atau mengubah keputusan hakim bicara. Ini kerana hakim bicara mempunyai kelebihan mendengar dan melihat sendiri saksi-saksi yang memberikan keterangan semasa perbicaraan. Berasaskan kelebihan tersebutlah analisis yang dibuat dan dapatan yang diputuskan oleh hakim bicara terhadap persoalan fakta perlulah dihormati. Sekiranya dapat ditunjukkan bahawa hakim bicara gagal memanfaatkan kelebihan yang beliau ada atau pun secara jelas membuat penemuan fakta yang salah, maka barulah timbul keperluan untuk mahkamah di peringkat rayuan memperbetulkan kesilapan tersebut. Lihat di antara lainnya keputusan-keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Herchun Singh & Ors v Public Prosecutor* [1969] 2 MLJ 209; *Che Omar bin Mohd Akhir v Public Prosecutor* [2007] 4 MLJ 309 dan *Amri bin Ibrahim & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2017] 1 MLJ 1; [2017] 1 CLJ 617.

[19] Bersandarkan prinsip undang-undang yang mantap tersebut, rayuan PR kami teliti. Daripada rekod prosiding, adalah tidak dipertikaikan bahawa PP memanggil hanya tiga orang saksi di peringkat kes pendakwaan iaitu Ahli Kimia — SP1, pegawai serbuan — SP2 dan pegawai penyiasat — SP3. Daripada tiga orang saksi tersebut, SP2 ialah saksi paling penting bagi kes PP. Dengan kata lain, keterangan SP2 ialah tonggak kepada kes pendakwaan yang dapat menentukan kejayaan atau kegagalan PP membuktikan kes prima facie terhadap responden. Dengan itu, keterangan oleh SP2 perlulah disemak dengan cermat.

[20] Sebagai permulaan, keterangan oleh SP2 melalui pernyataan saksi yang ditandakan sebagai WSSP2 yang dapat dilihat di ms 196 sehingga ms 200 RR Jld 2(1) di Kandungan 31 mengenai serbuan dan rampasan barang-barang kes kami diteliti. Menurut SP2, setelah mendapat maklumat awal tentang aktiviti pengedaran dadah, SP2 pergi ke Kompleks Mutiara dan telah menahan Hariharan di hadapan lif aras B2 Kompleks Mutiara. Setelah disoal siasat, Hariharan memandu arah SP2 dan pasukannya ke rumah tersebut menggunakan kad akses yang dirampas daripada Hariharan. Pada pandangan kami, keterangan SP2 selepas itu, iaitu berkaitan dengan apa yang berlaku di rumah tersebut semasa kejadian adalah sangat penting bagi menentukan sama ada PP berjaya membuktikan responden terlibat melakukan kesalahan seperti mana dipertuduhkan.

[21] Berdasarkan keterangan SP2, pintu gril dan pintu kayu rumah tersebut tertutup dan berkunci. SP2 dan D/L/Koperal Kamil terpaksa mengumpil pintu gril dan setelah berjaya diumpil, pintu kayu ditendang sebanyak dua kali hingga terbuka. Tidak pula dinyatakan siapa yang menendang pintu kayu rumah tersebut. Menurut SP2 lagi, setelah masuk ke dalam rumah tersebut, dia nampak Murukan dan responden duduk atas lantai bilik utama sebelah kanan rumah tersebut. Selepas menyedari kehadiran polis, Murukan bangun dan cuba menutup pintu bilik utama tetapi tidak berjaya kerana dihalang SP2 dan D/Sarjan Lian. Setelah diperiksa bilik utama, barang-barang kes ditemui.

[22] Keterangan SP2 tersebut telah dicabar secara agresif melalui pemeriksaan balas peguam Murukan dan peguam responden. Persoalan berkaitan dengan cara SP2 masuk ke dalam rumah tersebut dengan tiadanya kesan umpil pada pintu gril dan kesan tendangan pada pintu kayu, kenyataan SP2 yang menyatakan Murukan cuba menutup pintu bilik utama serta kenyataan SP2 berkaitan reaksi Murukan dan responden semasa diserbu telah secara khususnya diajukan kepada SP2.

[23] Selain itu, peguam responden juga ada membangkitkan di antara lainnya persoalan-persoalan berkaitan dengan isu jumlah bilik di dalam rumah tersebut berbanding dengan rajah kasar yang disediakan SP3, isu pemeriksaan menyeluruh kesemua bilik yang ada di dalam rumah tersebut, isu kewujudan penyewa utama rumah tersebut yang bernama Suresh Sockalingam ('Suresh') yang juga digelar dengan nama 'Fire', isu kewujudan penyewa-penyewa lain rumah tersebut bernama David ('David') dari Pakistan dan Raj ('Raj') dari Indonesia. Turut dibangkitkan ialah isu pemindahan barang-barang kes daripada bilik lain ke bilik utama rumah tersebut oleh pihak polis menggunakan sebuah beg berwarna merah jambu, isu tangkapan terhadap Hariharan yang dikaitkan dengan jenis dadah-dadah yang dirampas daripadanya, isu CCTV yang tidak dirampas untuk tujuan dianalisis, isu kegagalan pihak polis menghantar lima buah telefon bimbit yang dirampas

untuk dianalisis dan juga isu kad ekses ke rumah tersebut.

[24] Daripada soalan-soalan yang dikemukakan kepada SP2 semasa disoal balas, jelas menunjukkan bahawa peguam Murukan dan peguam responden berhasrat untuk mencabar kesahihan kes PP dengan dua cara. Pertamanya ialah, fakta-fakta yang dicadangkan kepada SP2 berfungsi untuk membangkitkan keraguan yang munasabah di peringkat kes pendakwaan dan kedua, fakta-fakta yang di cadangkan kepada SP2 juga berfungsi untuk meletakkan fakta-fakta kes pihak pembelaan sekiranya Murukan dan responden dipanggil membela diri, suatu tindakan yang sudah tentunya memberikan faedah kepada pihak pembelaan kerana dapat mengelak daripada dilabelkan sebagai pembelaan fikir kemudian (*after thought*) atau pun pembelaan berbentuk penafian semata-mata (*bare denial*).

[25] Berbalik kepada keterangan SP2, persoalan yang perlu dijawab ialah sama ada keterangan yang diberikan oleh SP2 semata-mata adalah memadai dan boleh diterima sebagai keterangan yang mencukupi untuk membuktikan kes prima facie bagi kesemua pertuduhan yang dihadapi oleh Murukan dan responden menurut s 180 Kanun Tatacara Jenayah ('KTJ')?

[26] Untuk menjawab persoalan tersebut, keseluruhan keterangan kami teliti terutamanya keterangan berkaitan dengan inti pati pertuduhan yang perlu dikemukakan oleh PP melalui saksi-saksinya bagi memenuhi asas pembuktian di peringkat kes prima facie.

[27] Untuk inti pati pertama, tidak dinafikan bahawa SP1 telah mengesahkan bahawa kesemua dadah yang dirampas oleh SP2 di rumah tersebut dan menjadi subjek kepada kesemua pertuduhan terhadap Murukan dan responden ialah dadah-dadah berbahaya. Keterangan SP1 tersebut tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Oleh itu, PP berjaya membuktikan inti pati pertama pertuduhan.

[28] Inti pati kedua ialah berkaitan dengan isu pemilikan dadah-dadah berbahaya yang dirampas di bilik utama rumah tersebut. Menurut SP2, setiba di rumah tersebut setelah dipandu arah oleh Hariharan didapati bahawa pintu gril dan pintu kayu dalam keadaan bertutup dan berkunci. SP2 dan D/L/Koperal Kamil telah mengumpil pintu gril besi dan kemudiannya menendang pintu kayu sebanyak dua kali sehingga berjaya dibuka.

[29] Pihak pembelaan mempertikaikan keterangan tersebut kerana tiadanya sebarang kesan pintu gril besi diumpil dan pintu kayu ditendang. Walaupun SP2 ada memberikan alasan mengenai tiadanya sebarang kesan pada pintu gril dan pintu kayu semasa disoal balas, kami mendapati bahawa alasan tersebut adalah meragukan. Ini kerana perbuatan mengumpil pintu gril yang diperbuat

daripada besi yang kelihatan kukuh sudah tentulah sedikit sebanyak akan meninggalkan kesan kekal seperti kesan kemik atau tergores. Lebih-lebih lagi gambar pintu gril besi di ms 37 RR di Kandungan 6 jelas menunjukkan bahawa bahagian kunci pintu gril tersebut sukar diumpil tanpa meninggalkan sebarang kesan. Begitu juga dengan pintu kayu. Adalah meragukan apabila dikatakan tendangan secara kuat sehinggakan pintu kayu tersebut terbuka secara paksa tidak meninggalkan sedikit pun kesan kerosakan terutamanya di bahagian tombol dan selak kuncinya. Keterangan oleh SP2 yang sebegitu sudah tentulah sedikit sebanyak akan menimbulkan keraguan pada akal seorang yang munasabah.

[30] Menurut SP2 lagi, setelah pintu kayu ditendang dan terbuka, dia dan anggota serbuan masuk dan dia nampak Murukan meluru ke pintu bilik utama untuk menutupnya dan tindakan tersebut sempat dihalang oleh SP2. Versi SP2 tersebut turut dicabar oleh pihak pembelaan melalui soalan balas. Setelah diteliti keterangan, kami mendapati versi tentang cubaan Murukan menutup pintu bilik utama dalam keadaan tersebut juga meragukan. Berasaskan keterangan SP2 sendiri, dia menyatakan bahawa dia telah memperkenalkan diri sebagai pegawai polis kepada Murukan dan responden hanya setelah berada di dalam bilik utama rumah tersebut, iaitu setelah menghalang perbuatan Murukan menutup pintu. Ini bermakna, Murukan tidak tahu kehadiran pihak polis sebelum itu kerana SP2 dan anggota lain tidak beruniform pada masa serbuan. Timbul persoalan kenapa Murukan perlu meluru menutup pintu bilik utama sedangkan dia tidak tahu siapa yang masuk ke rumah mereka.

[31] Lagi pun, secara lazimnya tendangan pada pintu kayu sudah tentulah akan menyebabkan bunyi yang kuat, dan bunyi tersebut akan menyedarkan sesiapa sahaja yang sedang melakukan kesalahan jenayah untuk mengesyaki sesuatu dan bertindak untuk melarikan diri daripada tempat adanya keterangan berkaitan dengan kesalahan yang dilakukan, iaitu lari daripada bilik utama ke bilik lain di dalam rumah tersebut atau pun sekurang-kurangnya bertindak untuk menyorokan bukti yang ada. Selain itu, fakta kes PP juga menunjukkan bahawa hanya sehelai baju berwarna hitam bertulis 'RSS Security' yang disyaki milik Murukan telah dirampas di bilik utama dan pakaian serta pasport responden hanya ditemui di bilik nombor 2 rumah tersebut. Tiada keterangan yang menunjukkan bahawa baju berwarna hitam bertulis 'RSS Security' dicuba pakai kepada Murukan bagi memastikan baju itu adalah kepunyaannya. Juga tiada keterangan lain yang boleh mengaitkan penghunian bilik utama rumah tersebut dengan Murukan atau pun responden.

[32] Daripada apa yang kami nyatakan tersebut, nampaknya pihak pembelaan berjaya menimbulkan keraguan pada keterangan SP2 berkaitan

dengan kejadian semasa serbuan. PP telah memilih untuk tidak memanggil mana-mana saksi lain yang hadir sama semasa serbuan terutamanya D/L/Koperal Kamil atau D/Sarjan Lian atau pun L/Koperal Nizam. Walaupun PP berhak untuk memilih saksi mana yang hendak dipanggil untuk mengemukakan keterangan menurut s 134 Akta Keterangan 1950 ('AK 1950') dan tiada bilangan tertentu saksi diperlukan untuk membuktikan sesuatu fakta, namun begitu perlulah ditekankan bahawa PP menanggung beban untuk membuktikan kesnya terhadap responden tanpa sebarang keraguan yang munasabah. Tanpa keterangan sokongan, sebarang keraguan yang munasabah akan memihak kepada pihak pembelaan. Lihat keputusan Majlis Privy yang sering kali dirujuk oleh mahkamah di negara kita di dalam kes *Adel Muhammed El Dabbah v Attorney-General for Palestine* [1944] AC 156, keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes-kes *Abdullah Zawawi v Public Prosecutor* [1985] 2 MLJ 16; [1985] CLJ Rep 19; *Ti Chuee Hiang v Public Prosecutor* [1995] 2 MLJ 433; [1995] 3 CLJ 1; *Public Prosecutor v Chia Leong Foo* [2000] 6 MLJ 705; [2004] 4 CLJ 649; *Ibrahim Mohamad & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2018] supp MLJ 280; [2011] 4 CLJ 113, dan keputusan mahkamah ini di dalam kes *Azrol Nizam bin Mohd Zaid lwn Pendakwa Raya* [2022] 5 MLJ 950; [2022] 6 CLJ 346.

[33] Berkaitan dengan isu pemilikan, kami juga ingin tekankan bahawa PP menanggung beban untuk membuktikan responden memiliki dadah-dadah berbahaya sepertimana dalam keempat-empat pertuduhan tanpa waswas. Ini bermakna, adalah menjadi tugas PP untuk mengetepikan segala inferens atau kemungkinan yang boleh menunjukkan bahawa dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama rumah tersebut bukannya milik responden atau pun Murukan. Berdasarkan keterangan SP2, serbuan ke rumah tersebut hasil daripada pandu arah oleh Hariharan, iaitu abang kepada responden. SP2 juga bersetuju bahawa semasa pemeriksaan dijalankan terhadap Hariharan, dadah-dadah berbahaya dari jenis yang sama telah dirampas daripadanya. Selain itu, kad akses ke rumah tersebut juga ditemui berada dengan Hariharan dan fakta yang tidak dipertikaikan juga menunjukkan bahawa Hariharan tinggal di rumah tersebut. Di samping itu, SP2 sendiri bersetuju bahawa Hariharan ialah saksi yang penting untuk dipanggil sebagai saksi semasa disoal balas oleh pihak pembelaan.

[34] Daripada fakta-fakta tersebut, sememangnya boleh dibuat inferens bahawa Hariharan berkemungkinan ada akses kepada bilik utama dan juga dadah-dadah berbahaya yang ditemui di dalam bilik tersebut. Ironinya, PP telah memilih untuk tidak memanggil Hariharan memberikan keterangan untuk mengetepikan inferens dan kemungkinan tersebut.

[35] Selain itu, wujud satu lagi watak yang mana tidak dinafikan oleh PP berkait dengan penghunian rumah tersebut. Watak tersebut ialah Suresh yang

juga digelar dengan nama 'Fire'. Menurut keterangan SP3, siasatan menunjukkan Suresh ialah penyewa rumah tersebut yang disewa daripada Birendra Chetri a/l Rambahadur berdasarkan perjanjian penyewaan yang telah dikemukakan sebagai eksh P40. Berhubungan dengan perkara yang sama, SP2 dalam keterangan semasa disoal balas turut mengakui bahawa Suresh ada ditangkap dalam tempoh seminggu sebelum serbuan dibuat dan tangkapan terhadap Suresh tersebut juga berkaitan dengan kesalahan dadah. Daripada keterangan-keterangan yang dikemukakan oleh PP tersebut, inferens dan kemungkinannya ialah, Suresh turut tinggal di rumah tersebut dan ada akses kepada bilik utama rumah tersebut di mana dadah-dadah berbahaya ditemui. Sementelahan lagi, SP3 semasa disoal balas mengakui bahawa Suresh ialah saksi penting untuk dipanggil memberikan keterangan. Namun begitu, Suresh juga tidak dipanggil oleh PP untuk mengetepikan sebarang kaitannya dengan dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama rumah tersebut.

[36] Dalam hal ini, PP sepatutnya peka kepada keperluan untuk memanggil mana-mana saksi yang dapat menyokong kesnya. Setelah SP2 dan SP3 memberikan jawapan yang boleh menyebabkan inferens dibuat atau wujudnya kemungkinan lain semasa disoal balas, PP sepatutnya bijak membuat keputusan untuk menentukan saksi mana yang perlu dipanggil untuk menyangkal mana-mana inferens atau kemungkinan yang timbul. Daripada keterangan oleh PP sendiri iaitu keterangan SP2 dan SP3, nyatalah bahawa bilik utama bukan hanya boleh diakses oleh responden dan Murukan sahaja. Keterangan yang menunjukkan bahawa jenis dadah-dadah berbahaya yang dirampas daripada Hariharan pada hari kejadian adalah dari jenis yang sama dengan dadah-dadah yang ditemui di bilik utama rumah tersebut juga boleh menimbulkan persoalan berkaitan dengan pemilikan dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama rumah tersebut. Sementelahan lagi, Suresh yang telah ditangkap atas kesalahan berkaitan dadah berbahaya kira-kira seminggu sebelum itu dan juga merupakan penyewa kepada rumah tersebut turut menimbulkan persoalan yang sama. Kesemua fakta-fakta sudah semestinya boleh membangkitkan inferens dan kemungkinan yang perlu diperjelaskan PP.

[37] Kegagalan PP memanggil saksi penting yang berupaya mengetepikan sebarang inferens atau kemungkinan berhubung dengan isu pemilikan dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama rumah tersebut iaitu Hariharan dan Suresh, boleh mengundang mahkamah untuk membangkitkan inferens yang bertentangan menurut s 114 misalan (g) AK 1950. Lihat di antara lainnya keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233 dan keputusan Mahkamah Agung di dalam kes *Munusamy v Public Prosecutor* [1987] 1 MLJ 492; [1987] 1 CLJ 250. PP tidak boleh hanya menawarkan saksi yang perlu dipanggil bagi membuktikan kesnya kepada pihak pembelaan semata-mata untuk mengelak pemakaian inferens yang bertentangan menurut

s 114 misalan (g) AK 1950. Lihat keputusan Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Abdullah Zawawi v Public Prosecutor* [1985] 2 MLJ 16; [1985] CLJ Rep 19.

[38] Akhirnya, perhatian kami juga tertumpu kepada penghujahan peguam responden berkaitan dengan kewujudan sebuah beg misteri berwarna merah jambu (beg merah jambu). Hujahan peguam responden tersebut ialah hasil daripada keterangan SP2 sendiri semasa disoal balas. Dipetik keterangan SP2 tersebut sepertimana berikut:

> PBT2: Dan juga saya telah diarahkan bahawa pada masa tangkapan Hariharan dibuat Tuan dan juga team Tuan ada membawa satu beg berwarna pink. Setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Dan beg ini dibawa naik atas ke tingkat 16–4 ke dalam unit tersebut, setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Apa kandungan beg itu memang tak ada sebarang bukti di mahkamah hari ini, setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Dalam mana-mana report dan borang serah menyerah tidak ada nyatakan mengenai beg pink yang dibawa masuk oleh pihak markotik dari lobi ke dalam unit 16–4. Setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> (lihat di ms 88 Kandungan 31 RR)
>
> ...
>
> PBT2: Saya dicadangkan barang-barang kes yang dirujuk semalam seperti the sealer dan sebagainya telah dibawa oleh pihak polis menggunakan beg pink dan diletakkan di tempat kejadian, setuju?
>
> SP2: Tidak setuju.
>
> (lihat di ms 98 Kandungan 31 RR)

Daripada keterangan tersebut, nyatalah bahawa SP2 sendiri mengakui fakta bahawa wujudnya beg merah jambu yang dibawa pihak polis semenjak Hariharan diperiksa lagi. SP2 juga mengakui bahawa beg merah jambu tersebut ada dibawa semasa serbuan di rumah tersebut. Walaupun SP2 menafikan fakta yang dicadangkan peguam responden yang beg merah jambu tersebut turut mengandungi barang-barang yang dirampas di bilik utama rumah tersebut, kami mendapati timbul persoalan kenapa beg merah jambu tersebut dibawa semasa serbuan dan apakah isi kandungannya? Persoalan yang menimbulkan tanda tanya tersebut tidak pernah terungkai apabila PP gagal menanyakan SP2 mengenai perkara yang berkait daripada kewujudan beg

merah jambu tersebut semasa disoal semula.

[39] Berasaskan kepada fakta-fakta tersebut, kami bersetuju dengan hujahan peguam responden yang menyatakan bahawa wujud kelompangan dalam kes PP yang boleh menyebabkan timbulnya keraguan berhubung dengan usaha PP membuktikan responden memiliki dadah-dadah berbahaya bagi kesemua keempat-empat pertuduhan. Dalam hal ini, kami merujuk kepada panduan yang telah digariskan oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Public Prosecutor v Mohd Radzi bin Abu Bakar* [2005] 6 MLJ 393; [2006] 1 CLJ 457 (kes *Mohd Radzi*) yang memutuskan sepertimana berikut:

> [13] In *Public Prosecutor v Dato' Seri Anwar bin Ibrahim (No 3)* [1999] 2 MLJ 1; [1999] 2 CLJ 215, Augustine Paul J described what a prima facie case is in the following terms:
>
> > A prima facie case arises when the evidence in favour of a party is sufficiently strong for the opposing party to be called on to answer. The evidence adduced must be such that it can be overthrown only by rebutting evidence by the other side. Taken in its totality, the force of the evidence must be such that, if unrebutted, it is sufficient to induce the court to believe in the existence of the facts stated in the charge or to consider its existence so probable that a prudent man ought to act upon the supposition that those facts existed or did happen. As this exercise cannot be postponed to the end of the trial, a maximum evaluation of the credibility of witnesses must be done at the close of the case for the prosecution before the court can rule that a prima facie case has been made out in order to call for the defence.
>
> [14] The judgment in that case was subjected to scrutiny both by the Court of Appeal and this court. See [2000] 2 MLJ 486 and [2002] 3 MLJ 193. Neither court criticised the above quoted passage as being an incorrect interpretation of s 180 of the CPC. Further, the Court of Appeal in *Looi Kow Chai & Anor v Public Prosecutor* [2003] 2 MLJ 65; [2003] 1 CLJ 734 expressly approved and preferred the test in *Public Prosecutor v Dato' Seri Anwar bin Ibrahim (No 3)* to the test formulated in the other cases decided by the High Court. As such, we have no hesitation in affirming the test formulated by the Court of Appeal in *Looi Kow Chai*.
>
> [15] For the guidance of the courts below, we summarise as follows the steps that should be taken by a trial court at the close of the prosecution's case:
>
> (a) the close of the prosecution's case, subject the evidence led by the prosecution in its totality to a maximum evaluation. Carefully scrutinise the credibility of each of the prosecution's witnesses. Take into account all reasonable inferences that may be drawn from that evidence. If the evidence admits of two or more inferences, then draw the inference that is most favourable to the accused;
>
> (b) ask yourself the question: If I now call upon the accused to make his defence and he elects to remain silent am I prepared to convict him on the evidence now before me? If the answer to that question is 'Yes', then a

prima facie case has been made out and the defence should be called. If the answer is 'No' then, a prima facie case has not been made out and the accused should be acquitted;

(c) after the defence is called, the accused elects to remain silent, then convict;

(d) after defence is called, the accused elects to give evidence, then go through the steps set out in *Mat v Public Prosecutor* [1963] 1 MLJ 263; [1963] CLJU 82; [1963] 1 LNS 82.

[40] Dengan adanya banyak kelompangan dalam keterangan SP2 berkaitan dengan kejadian di bilik utama rumah tersebut yang tidak diperbaiki atau diperjelaskan melalui mana-mana keterangan lain oleh PP, sudah tentulah akan meragukan kes pendakwaan. Begitu juga dengan adanya keterangan SP2 dan SP3 yang boleh membangkitkan inferens bertentangan atau kemungkinan lain yang boleh timbul berkaitan dengan isu pemilikan dadah-dadah berbahaya yang ditemui di bilik utama rumah tersebut khususnya dengan kewujudan watak Hariharan dan Suresh serta juga dengan adanya keraguan yang timbul dengan kemunculan secara misteri beg merah jambu yang tidak pernah diperjelaskan oleh PP melalui keterangan oleh SP2, semestinya akan menambahkan keraguan kepada kes pendakwaan. Oleh itu, kami berpendapat bahawa mana-mana hakim yang munasabah akan memutuskan bahawa PP gagal membuktikan inti pati kedua pertuduhan iaitu responden telah secara eksklusifnya memiliki dadah-dadah berbahaya sepertimana di dalam keempat-empat pertuduhan yang dihadapinya. Lihat diantara lainnya keputusan Mahkamah Agung di dalam kes *Gooi Loo Seng v Public Prosecutor* [1993] 2 MLJ 137, keputusan mahkamah ini di dalam kes-kes *Mohamad B Abdul Rahman v Public Prosecutor* [2013] MLJU 1592; [2013] 7 CLJ 843; *Public Prosecutor v Mohd Sairi bin Abdul Samat* [2013] 6 MLJ 741 dan *Public Prosecutor v Kuna Segaran a/l Muniandy* [2012] 4 MLJ 216.

[41] Bersandarkan panduan yang telah digariskan Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Mohd Radzi*, kami berpendapat bahawa PP gagal membuktikan kes prima facie terhadap responden.

KESIMPULAN

[42] Berdasarkan kepada alasan-alasan yang dinyatakan tersebut, kami secara majoriti mendapati dan memutuskan bahawa tiada kesilapan yang dilakukan YA HMT semasa memutuskan bahawa PP gagal membuktikan kes prima facie di akhir kes pendakwaan terhadap responden bagi keempat-empat pertuduhan yang dihadapinya. Oleh itu, keputusan YA HMT melepas dan membebaskan responden daripada kesemua pertuduhan adalah betul dan perlulah dikekalkan.

[43] YA Azmi Ariffin HMR mempunyai pandangan yang berbeza dan

memutuskan untuk membenarkan rayuan oleh PR, dan memerintahkan responden dipanggil membela diri. Bagi maksud tersebut, beliau telah pun menyediakan alasan penghakiman yang bertentangan.

Azmi Ariffin HMR (menyampaikan penghakiman bertentangan):

MUKADIMAH

[44] Responden kedua (Raja Sekar Selvam) pada asalnya telah dituduh bersama-sama responden pertama (Murukan a/l Ramakrishnan) terhadap empat pertuduhan seperti yang berikut:

(a) pertuduhan pindaan pertama:

> Bahawa kamu bersama-sama pada 25/8/2020 jam lebih kurang 3.10 petang bertempat di Tingkat 16–4 Kompleks Mutiara Jalan Ipoh, di dalam daerah Sentul, dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur bagi mencapai niat bersama telah mengedar dadah berbahaya jenis Cannabis [berat bersih: 493.61 gram] dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama dan dibaca bersama seksyen 34 Kanun Keseksaan.

(b) pertuduhan pindaan kedua:

> Bahawa kamu bersama-sama pada 25/8/2020 jam lebih kurang 3.10 petang bertempat di Tingkat 16–4 Kompleks Mutiara Jalan Ipoh, di dalam daerah Sentul, dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur bagi mencapai niat bersama telah mengedar dadah berbahaya jenis Methamphetamine [berat bersih: 189.84 gram] dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama dan dibaca bersama seksyen 34 Kanun Keseksaan.

(c) pertuduhan pindaan ketiga:

> Bahawa kamu bersama-sama pada 25/8/2020 jam lebih kurang 3.10 petang bertempat di Tingkat 16–4 Kompleks Mutiara Jalan Ipoh, di dalam daerah Sentul, dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur bagi mencapai niat bersama telah memiliki dadah berbahaya jenis Heroin [berat bersih: 6.63 gram] dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 12(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39A(2) Akta yang sama dan dibaca bersama seksyen 34 Kanun Keseksaan.

(d) pertuduhan tambahan:

> Bahawa kamu bersama-sama pada 25/8/2020 jam lebih kurang 3.10 petang bertempat di Tingkat 16–4 Kompleks Mutiara Jalan Ipoh, di dalam daerah Sentul, dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur bagi mencapai niat

bersama telah memiliki dadah berbahaya jenis Monoacetylmorphines [berat bersih: 0.93 gram] dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 12 (2) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 12 (3) Akta yang sama dan dibaca bersama seksyen 34 Kanun Keseksaan.

[45] Pada akhir kes pendakwaan, 6 September 2023, hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana mendapati pihak pendakwaan telah gagal mengemukakan suatu kes prima facie terhadap kedua-dua responden dan mereka telah dibebaskan dan dilepaskan tanpa dipanggil untuk membela diri terhadap keempat-empat pertuduhan tersebut.

[46] Terkilan dengan keputusan tersebut, pada 12 September 2023, pendakwa raya/perayu telah memfailkan satu notis rayuan ke Mahkamah Rayuan Malaysia terhadap perintah pembebasan dan pelepasan tersebut bagi kedua-dua responden.

[47] Namun begitu, rayuan di hadapan kami ini akan hanya diteruskan terhadap responden kedua sahaja kerana rayuan pendakwa raya terhadap responden pertama telah pun dibatalkan pada 27 Jun 2024 setelah notis bicara rayuan gagal diserahkan dan disempurnakan kepada responden pertama.

[48] Bagi memudahkan rujukan, selepas ini kami akan merujuk responden pertama sebagai tertuduh sahaja.

FAKTA KES PENDAKWAAN

[49] Bertindak di atas maklumat yang diterima, pada 25 Ogos 2020 lebih kurang pukul 3 petang, pengadu, Inspektor Prabu a/l Avadiappan ('SP2') dan anggotan pasukannya telah menahan seorang lelaki warganegara India bernama Hariharan Selvam di hadapan lif aras B2, Kompleks Mutiara, Jalan Ipoh, Kuala Lumpur.

[50] Siasatan awal telah dijalankan oleh SP2 terhadap Hariharan Selvam. Berdasarkan siasatan tersebut, pada 25 Ogos 2020 lebih kurang pukul 3.10 petang, SP2 bersama-sama D/Sjn137048 Lian, D/Kpl 141873 Sarina, D/Kpl 147203 Zamer, D/Kpl 157341 Faizal, D/L/Kpl 184600 Kamil dan L/Kpl 185599 Nizam dengan dipandu arah oleh Hariharan Selvam telah pergi ke rumah beralamat di tingkat 16–4, Kompleks Mutiara, Jalan Ipoh, Kuala Lumpur dengan menggunakan kad akses yang telah dirampas daripada Hariharan Selvam.

[51] Pada lebih kurang pukul 3.15 petang, SP2 bersama-sama anggota serbuannya dan Hariharan Selvam sampai di hadapan rumah tersebut. SP2

mendapati pintu kayu rumah dan pintu gril tertutup dan berkunci. SP2 bersama D/Kpl Kamil telah mengumpil pintu gril besi dan menendang pintu kayu rumah tersebut sebanyak dua kali sehingga terbuka.

[52] Kemudian, SP2 bersama-sama D/Sjn 137048 Lian, D/L/Kpl 184600 Kamil dan L/Kpl 185599 Nizam dan Hariharan Selvam masuk ke dalam rumah tersebut dan SP2 melihat dua lelaki India iaitu tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan sedang duduk di atas lantai bilik utama sebelah kanan rumah. Menyedari kehadiran SP2 dan anggota-anggotanya, Murukan a/l Ramakrishnan bangun dan cuba menutup pintu tersebut (bilik utama) tetapi SP2 bersama D/Sjn Lian telah berjaya menghalang dan akhirnya menangkap Murukan a/l Ramakrishnan dan tertuduh.

[53] SP2 memperkenalkan dirinya kepada Murukan a/l Ramakrishnan dan tertuduh sebagai pegawai kanan polis dengan menunjukkan kad kuasa polisnya. Pada ketika itu SP2 melihat beberapa bungkusan plastik disyaki berisi dadah berada di atas katil dan di atas lantai di dalam bilik utama berkenaan.

[54] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 atas katil di dalam bilik tersebut telah membawa kepada penemuan barangan seperti yang berikut:

(a) satu plastik lutsinar besar yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis methamphetamine seberat 255g (eksh P8(a));

(b) dua ketulan mampat daun-daun kering yang disyaki dadah jenis ganja yang dibalut dengan plastik lutsinar dengan berat keseluruhan 478g (eksh P8B1–2);

(c) tiga paket plastik lutsinar yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis heroin seberat 175g (eksh P8C1–3);

(d) satu bungkusan plastik lutsinar besar yang di dalamnya terdapat beberapa paket kecil plastik lutsinar kosong;

(e) serangkai kunci yang mengandungi lapan anak kunci;

(f) satu kad akses yang bertulis ‘Kompleks Mutiara’;

(g) satu unit telefon bimbit jenama Sony yang disyaki milik tertuduh;

(h) satu unit telefon bimbit jenama Vivo yang disyaki milik Murukan a/l Ramakrishnan;

(i) satu unit telefon bimbit jenama Oppo yang disyaki milik Murukan a/l Ramakrishnan;

(j) satu unit telefon bimbit jenama ZTE yang disyaki milik Murukan a/l Ramakrishnan;

(k) satu unit telefon bimbit jenama iPhone yang disyaki milik Hariharan Selvam; dan

(l) satu dompet kecil yang mengandungi kad pengenalan di atas nama Murukan a/l Ramakrishnan (No K/P: 831031–05–5619), satu kad Bonuslink dan satu kad ATM Hong Leong Bank (No Siri: 5399 7400 0226 4074).

[55] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 ke atas lantai di dalam bilik tersebut juga membawa kepada penemuan barangan seperti yang berikut:

(a) dau ketulan mampat daun-daun kering yang disyaki dadah jenis ganja, dibalut dengan plastik lutsinar dengan berat keseluruhan 47g (eksh P12(a)-P12(b));

(b) tiga paket plastik lutsinar kecil yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis heroin dengan berat keseluruhan 21gram (eksh P13(1)-P13(3));

(c) tiga paket plastik lutsinar kecil yang mengandungi bahan disyaki dadah jenis methamphetamine dengan berat keseluruhan 20g (eksh P14(1)-P14(3));

(d) satu alat penimbang digital jenama Camry;

(e) satu sudu yang diperbuat daripada aluminium;

(f) satu alat pembungkus plastik jenis impulse sealer Type PFS-200 (eksh P23); dan

(g) satu bungkusan plastik lutsinar besar yang mengandungi satu ikatan gelang getah dan sejumlah plastik-plastik kecil kosong.

[56] SP2 juga menjumpai sehelai baju berwarna hitam bertulisan 'RSS Security' yang ditemui di dalam bilik tersebut yang disyaki milik Murukan a/l Ramakrishnan.

[57] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 di bilik nombor 2 yang terletak sebelah kiri rumah berkenaan tidak menemui apa-apa barang salah. Namun begitu, sehelai baju lengan panjang berjenama *Garage* berwarna kelabu yang disyaki milik Hariharan Selvam dan sebuah pasport atas nama Hariharan Selvam (No Pasport: U4215019) telah dirampas dari bilik tersebut.

[58] Pemeriksaan yang dilakukan oleh SP2 di bilik nombor 3 yang terletak di sebelah kanan rumah berkenaan tidak menemukan apa-apa barang salah. Namun demikian, sehelai kain pelikat berwarna coklat yang disyaki milik tertuduh dan sebuah pasport atas nama tertuduh (No Pasport: S8531729) telah dirampas dari bilik tersebut.

[59] Pemeriksaan lanjut yang dijalankan oleh SP2 di bahagian-bahagian lain di dalam rumah tersebut tidak menemukan apa-apa barang salah.

[60] SP2 telah merampas kesemua barang-barang kes yang dijumpai tersebut dan menahan Hariharan Selvam, Murukan a/l Ramakrishnan dan tertuduh. Ketiga-tiga mereka bersama barang kes kemudiannya dibawa ke Jabatan Siasatan Jenayah Narkotik, Ibu Pejabat Kontinjen Polis Kuala Lumpur untuk tindakan lanjut.

[61] Pada 1 September 2020 pukul 3.52 petang, Inspektor Muhammad Hilmi ('SP3') yang merupakan pegawai penyiasat kes telah menyerahkan kesemua barang-barang yang disyaki dadah tersebut kepada Rahman bin Mamat ('SP1') ahli kimia di Jabatan Kimia Malaysia, Petaling Jaya untuk dianalisis. Hasil pemeriksaan dan analisis yang dibuat oleh SP1 mengesahkan seperti yang berikut:

(a) dadah jenis cannabis dengan berat sebanyak 493.61g;

(b) dadah jenis methamphetamine dengan berat sebanyak 189.84g;

(c) dadah jenis heroin dengan berat sebanyak 6.63g; dan

(d) dadah jenis monoacetylmorphines dengan berat sebanyak 0.93g.

DAPATAN HAKIM MAHKAMAH TINGGI DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[62] Di antara lain dapatan beliau adalah seperti yang berikut dan kami petik:

> [21] Mahkamah telah meneliti segala keterangan yang ada dan hujahan kedua-dua pihak iaitu dari timbalan pendakwa raya dan kedua-dua peguambela tertuduh-tertuduh. Pihak pendakwaan menghujahkan bahawa di atas 'maximum evaluation' kesemua intipati-intipati kesalahan telah berjaya dibuktikan. Justeru, satu kes prima facie telah berjaya dibuktikan dan tertuduh perlu dipanggil untuk membela diri. Pihak pembelaan menghujahkan sebaliknya dan menghujahkan kedua-dua OKT perlu dilepas dan dibebaskan tanpa dipanggil membela diri, memandangkan satu kes prima facie telah gagal dibuktikan oleh pihak pendakwaan.
>
> [22] Manakala, pembelaan tidak mempertikaikan bahawa dadah-dadah tersebut adalah seperti pertuduhan-pertuduhan namun dari awal lagi mereka telah tidak bersetuju bahawa milikan telah berjaya dibuktikan pendakwaan. Ini adalah kerana pendakwa raya gagal membuktikan bahawa dadah-dadah tersebut adalah di dalam milikan ekslusif kedua-dua tertuduh memandangkan pendakwa raya gagal menangkis kemungkinan orang-orang lain juga mempunyai akses kepada dadah-dadah tersebut, khususnya Hariharan Selvam yang turut ditangkap dan dituduh bersama di mahkamah majistret di bawah s 39B Akta Dadah Berbahaya. Hariharan Selvam (Hariharan) ini walau bagaimanapun, tidak dituduh di

Mahkamah Tinggi dan tidak pula dipanggil untuk memberi keterangan. Seorang lagi suspek ialah 'Fire' atau nama sebenarnya adalah Suresh a/l Sokinggam yang turut tidak dipanggil untuk memberi keterangan yang menyebabkan wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan. Ini akan dibincangkan kemudian.

...

[26] Di dalam kes di hadapan mahkamah ini, kedua-dua OKT tidak dilihat menyentuh atau sedang membungkus dadah-dadah berkenaan tetapi dadah-dadah adalah dilihat hanya berkedudukan berhampiran (*close proximity*) dengan kedudukan tertuduh-tertuduh. Namun, ianya tidak semestinya membuktikan dadah-dadah itu kepunyaan OKT-OKT.

...

Pendakwaan gagal membuktikan bahawa OKT-OKT mempunyai milikan ekslusif terhadap dadah-dadah tersebut.

[30] Perlu ditekankan di sini bahawa adalah menjadi tanggungjawab pihak pendakwaan untuk membuktikan bahawa OKT-OKT mempunyai milikan ekslusif terhadap dadah-dadah tersebut. Di dalam ertikata lain pendakwaan perlu membuktikan bahawa orang lain tidak mempunyai akses kepada dadah-dadah tersebut dan beban ini terletak di atas bahu pendakwa raya dan bukan di atas tertuduh.

...

[34] Di dalam kes ini, dari keterangan-keterangan yang terkumpul, bukan sahaja pendakwaan gagal memastikan orang lain tidak mempunyai akses kepada dadah-dadah tersebut melainkan kedua-dua tertuduh (OKT1 dan OKT2), malahan kemungkinan orang yang memiliki dadah tersebut, ialah Hariharan Selvam sendiri iaitu suspek yang membawa pasukan serbuan ke unit itu, yang memiliki kad *access* ke unit itu. Adalah tidak dipertikaikan bahawa Hariharan Selvam dan Raja Sekar Selvam (OKT2) adalah adik-beradik. Hariharan dikatakan juga tinggal di unit/rumah tersebut. Pasport antarabangsanya juga telah dijumpai di salah satu bilik unit/rumah tersebut. Hariharan selepas membawa Polis ke unit (rumah) tempat kejadian, telah turut ditangkap bersama OKT1 dan OKT2 dan seterusnya telah dituduh bersama di mahkamah majistret di bawah s 39B Akta Dadah Berbahaya. Anehnya semasa kes dipindahkan ke Mahkamah Tinggi, Hariharan tidak pula dituduh (ie dia dibebaskan) dan tidak ada penjelasan terperinci diberikan oleh pihak pendakwaan mengenai perkara ini.

[35] Lebih aneh lagi, Hariharan tidak dipanggil untuk memberi keterangan. Ini bukan sahaja telah mewujudkan kelompangan di dalam kes pendakwaan malahan ini terjumlah kepada satu 'suppression of evidence'. Justeru, satu anggapan bertentangan di bawah s 114(g). Akta Keterangan perlu dikenakan terhadap pendakwaan. Dengan kegagalan pihak pendakwaan memanggil Hariharan yang tinggal bersama di unit tersebut untuk memberi keterangan, inferens yang boleh dibuat ialah dadah-dadah tersebut adalah milikan Hariharan. Ini dikukuhkan lagi dengan keterangan bahawa Hariharan telah ditangkap di blok tersebut sebelum kejadian ini oleh SP2 dan anggota sebuan dengan memiliki dadah-dadah dari jenis yang sama yang dijumpai di bilik utama. Tambahan pula, Hariharan mempunyai

kad *access* kepada unit/rumah tersebut dan tidak pula dijumpai kad *access* di dalam milikan OKT1 dan OKT2.

[36] Terdapat seorang lagi watak yang wujud yang mana tidak dinafikan oleh saksi-saksi pendakwaan. Namanya ialah Suresh @ Fire. Kemungkinan besar Suresh @ Fire turut tinggal di rumah tersebut tidak dapat diketepikan. Ini adalah kerana, Suresh @ Fire ini adalah penyewa utama unit tersebut dan telah menandatangani satu *tenancy agreement* dengan tuan punya unit/rumah tersebut bernama Birendra Chhetri a/l Rambahadur seperti di P40. Justeru, kemungkinan dadah-dadah tersebut dimiliki oleh Suresh @ Fire ini tidak boleh diketepikan. Namun, Suresh @ Fire juga gagal dipanggil untuk memberi keterangan oleh pihak pendakwaan. Inferens yang boleh dibuat ialah jika dia dipanggil, nescaya dia akan memberi keterangan yang memihak kepada kedua-dua tertuduh. Justeru, inferens bertentangan di bawah s 114(g) Akta Keterangan, juga perlu dikenakan terhadap pendakwaan dengan kegagalan ini.

[37] Di dalam kes ini, pihak pendakwaan hanya memanggil tiga orang saksi sahaja iaitu SP1 (Ahli Kimia), SP2 (Pegawai Serbuan) dan SP3 (Pegawai Penyiasat) walaupun *Alcontara notice* telah diberikan oleh pihak pembelaan apabila dicadangkan beberapa kali watak-watak yang terlibat khususnya Hariharan dan Suresh @ Fire. Perlu ditekankan di sini, manakala pendakwa raya mempunyai budi bicara untuk memanggil sesiapa dan beberapa orang saksi yang difikirkan perlu, (lihat kes *Adel Muhammed El Dabbah v AG Palestine* [1944] AC 156), namun pendakwaan bertanggung jawab untuk memastikan tidak wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan akibat dari 'failure to unfold the narrative of the prosecution's case'.

...

[42] Di dalam kes di hadapan mahkamah ini, mahkamah mendapati hariharan adalah seorang saksi yang amat penting namun pendakwaan gagal memanggilnya untuk memberi keterangan menyebabkan wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan. Kehadirannya ke mahkamah untuk memberi keterangan bagi pihak pendakwaan berupaya menutup kelompangan tersebut. Malahan, dia mampu menjawab apa-apa kemusykilan yang menyelubungi pihak pembelaan tentang apa yang sebenarnya berlaku pada hari kejadian kerana dia ditangkap bersama pada hari kejadian dan melihat apa yang berlaku pada masa kejadian. Dia adalah saksi mata. Dia juga berupaya menjelaskan siapakah pemilik sebenar dadah-dadah tersebut yang tidak mampu dijawab oleh SP2. Rakaman percakapannya telah turut dirakamkan.

[43] Kegagalan pendakwaan untuk memastikan kehadirannya (*secure his attendance*) dengan membuat satu tahanan sivil atau apa-apa cara mengikut prosidur KAJ contohnya dilepaskan dengan bon jaminan (lihat s 118 KAJ) supaya dia hadir memberi keterangan pada tarikh bicara, adalah amat fatal. Tidak pula pihak pendakwaan menjelaskan secara terperinci kenapa tindakan sedemikian tidak diambil walhal pendakwaan sedia maklum bahawa dia adalah warganegara India dan selepas dibebaskan oleh mahkamah majistret dan tidak dituduh di Mahkamah Tinggi, sudah pastinya dia akan melarikan diri.

[44] Suresh @ Fire telah turut dirakamkan percakapannya seperti di ID 45.

[45] Namun, Suresh juga tidak dipanggil memberi keterangan. Tidak pula pendakwaan menerangkan kenapa dia tidak hadir memberi keterangan dan jika tidak dapat dikesan, apakah usaha-usaha yang telah dilakukan untuk mengesannya. SP1 dan SP2 bersetuju Suresh @ Fire ini adalah saksi penting dan telah memberi keterangan bahawa Suresh @ Fire ini telah ditahan untuk kesalahan dadah selang beberapa hari selepas OKT1 dan OKT2 ditangkap (justeru, rakaman percakapan kedua-dua mereka juga tidak dapat diterima masuk di bawah s 32(1)(i) Akta Keterangan kerana pra-syarat/kehendak seperti di atas gagal dipatuhi pendakwaan). Di atas kegagalan ini inferensi bertentangan perlu dikenakan terhadap pihak pendakwaan.

Wujudnya beg misteri berwarna pink yang di bawa oleh anggota serbuan yang melemahkan lagi kes pendakwaan dan amat fatal.

[46] Semasa di dalam pemeriksaan balas, SP2 bersetuju bahawa beliau tidak langsung menyebut mengenai terdapatnya satu beg plastik warna pink telah di bawa bersama oleh pasukan serbuan semasa serbuan dan tangkapan terhadap Hariharan dan kedua-dua tertuduh dibuat. Beg pink ini tidak pernah dinyatakan oleh SP2 semasa memberi keterangan semasa pemeriksaan utama. Begitu juga SP3. lanya juga tidak menjadi sebahagian daripada ekshibit yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan (sila lihat gambar-gambar eksh P34 (1–5)). Malahan ianya tidak juga dinyatakan di dalam borang serah menyerah (P21) dan borang geledah (P20). SP2 bersetuju beg ini memang wujud dan di bawa naik ke unit tempat kejadian (16–4) semasa serbuan. Apa kandungan dan tujuan menjadi tanda tanya.

[47] Mahkamah memutuskan ini adalah satu 'serious suppression of evidence' dan anggapan bertentangan perlu dikenakan terhadap pihak pendakwaan di bawah s 114(g) Akta Keterangan. Ianya telah juga mengakibatkan kelompangan di dalam kes pendakwaan dan juga telah menimbulkan satu keraguan yang munasabah.

[48] Malahan, pihak pembelaan telah mencadangkan/menyarankan bahawa beg pink tersebut telah digunakan oleh pasukan serbuan untuk membawa dadah-dadah tersebut (dari luar) dan diletakkan di tempat kejadian seolah-olah dadah-dadah tersebut memang dijumpai di bilik utama unit/rumah tersebut seperti keterangan. Di dalam ertikata lain, dadah-dadah ini telah di 'planted'. Cadangan/saranan ini adalah serius kerana ia juga memberi kesan serius terhadap kredibiliti dan reliabiliti keterangan-keterangan yang diberikan SP2 khususnya dan SP3, mahkamah berpendapat cadangan/saranan ini tidak boleh diketepikan begitu sahaja kerana mungkin ada kebenarannya memandangkan pendakwaan gagal memanggil saksi-saksi lain, khususnya Hariharan untuk memberi gambaran yang sebenar, ataupun saksi-saksi Polis lain dari kalangan anggota serbuan untuk mematahkan saranan atau cadangan tersebut. Tanpa memanggil Hariharan khususnya, cadangan/saranan bahawa dadah-dadah tersebut adalah di 'planted' tidak berjaya dipatahkan pendakwaan sedangkan SP2 bersetuju bahawa jika Hariharan datang memberi keterangan dia boleh memberi penjelasan lanjut dan mengesahkan versi mana yang benar'.

Tiada usaha di buat untuk mendapatkan rakaman cctv dan tiada buku pelawat dirampas.

[49] Adalah tidak dipertikaikan, di zaman moden ini di mana-mana ceruk

A bangunan mewah sekarang ini akan dipantau oleh alat-alat CCTV. Jika ada kejadian jenayah berlaku, keterangan melalui rakaman CCTV in merupakan keterangan terus (*direct*) yang paling berkesan. Banyak kes-kes jenayah dapat diselesaikan atau pesalah-pesalah berjaya di bawa ke muka pengadilan melalui rakaman CCTV. Ini diakui oleh Pegawai Serbuan, SP2 di dalam kes ini.

B [50] SP2 bersetuju bahawa adalah tidak dipertikaikan bahawa identiti kesemua orang yang mempunyai akses ke unit/rumah berkenaan adalah penting dalam kes pengedaran dadah. Sekiranya rakaman CCTV dan buku pelawat dirampas dan disiasat, maka persoalan mengenai siapa yang keluar dan masuk ke unit/rumah tersebut sememangnya boleh dijawab.

C [51] Pembelaan menyarankan bahawa kegagalan Polis (SP2 dan SP3) untuk merampas rakaman CCTV dan buku pelawat untuk di bawa ke mahkamah memprejudiskan kedua-dua OKT dan inferens bertentangan di bawah s 114(g) Akta Keterangan perlu dikenakan terhadap pihak pendakwaan.

D [52] Namun, SP2 telah gagal merampas rakaman-rakaman CCTV sama ada di dalam lif, di Lobi mahupun di tingkat 16 tersebut sedangkan SP2 mempunyai kuasa di bawah s 64 dan 65 KAJ untuk berbuat sedemikian.

[54] SP3, sebagai pegawai penyiasat tidak juga merampas kedua-duanya selepas kejadian.

E [57] Masalah di atas boleh diatasi dengan merampas rakaman CCTV, buku pelawat dan pemantauan sebelum kejadian, yang gagal dilakukan oleh pihak Polis. Malahan, misteri beg plastik pink yang dicadangkan/disarankan oleh pembelaan sebagai beg yang mengandungi dadah yang di bawa naik oleh pasukan serbuan dan diletakkan di bilik utama akan terjawab.

F Keraguan sama ada unit/rumah mempunyai tiga bilik atau lima bilik.

[58] Pihak pembelaan telah mempertikaikan rajah kasar (P27) yang menunjukkan unit/rumah tersebut mempunyai tiga bilik sahaja seperti jawapan SP2 dan SP3 sedangkan mengikut pembelaan, sebenarnya unit/rumah tersebut mempunyai lima
G bilik yang turut didiami oleh beberapa penghuni lain iaitu Suresh Fire, David seorang keturunan Pakistan dan Raj, seorang lelaki beragama Hindu dari Indonesia. SP2 dan SP3 tidak bersetuju tentang saranan ini, menyebabkan pihak pembelaan mencabar TPR dan membuat permohonan supaya mahkamah melawat tempat kejadian untuk memastikan jumlah bilik sebenar bagi unit/rumah tersebut. Permohonan ini dibantah dengan keras oleh TPR.

H [59] Mahkamah memutuskan bahawa memadangkan TPR sendiri membantah permohonan ini, pendakwaan sepatutnya memberi pencerahan mengenai isu ini dengan secara alternatifnya memanggil saksi-saksi yang berkenaan iaitu sama ada tuan punya unit/rumah tersebut iaitu Encik Birendra Chhetri atau mana-mana
I AJK Management Corporation Kondominium tersebut untuk mengesahkan mengenai hal ini. Dengan kegagalan TPR sedemikian, persoalan sama ada unit/rumah tersebut mempunyai tiga bilik atau lima bilik tidak dapat dipastikan. Pihak pembelaan berpendirian memang terdapat lima bilik di unit/rumah tersebut yang mana selain daripada kedua-dua OKT, Hariharan, Suresh @ Fire, David dan Raj turut mendiami di unit/rumah tersebut yang memungkinkan dadah-dadah

tersebut adalah milikan mereka, dan bukan kedua-dua OKT. Justeru mahkamah memutuskan kegagalan memanggil saksi-saksi ini mengundang inferensi bertentangan dikenakan terhadap pendakwaan di bawah s 114(g) Akta Keterangan.

...

[61] Di dalam kes ini, lima buah telefon bimbit telah dirampas yang tidak dikemukakan ke mahkamah. Adalah wajar kelima-lima telefon ini perlu dihantar untuk dianalisa khususnya mengenai kandungannya oleh pihak Suruhanjaya Komunikasi dan Multimedia Malaysia (MCMC) atau/dan juga Bahagian Forensik PDRM. Ini adalah penting kerana hasil dari penganalisaan kandungan tersebut mampu menunjukkan keterangan yang selain dari memihak kepada pendakwaan ada kemungkinan juga ianya memihak kepada pihak pembelaan juga. Justeru tertuduh-tertuduh dinafikan hak mereka untuk mendapatkan pengadilan yang adil. Di dalam kes *Yahya Hussein Mohsen Abdulrab v Public Prosecutor* [2021] 5 MLJ 811; [2021] 9 CLJ 414, mahkamah memutuskan 'the failure to produce the handphone had denied the accussed of a fair trial'.

DAPATAN SAYA

[63] Setelah meneliti keseluruhan keterangan yang dizahirkan, saya mendapati terdapat keterangan prima facie yang berjaya dikemukakan oleh pihak pendakwaan terhadap tertuduh bagi kesemua pertuduhan tersebut. Diperturunkan kupasan dan ulasan saya diatas isu-isu yang menjadi subjek pertikaian.

Sama ada pemilikan telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan

[64] Semasa serbuan dilakukan oleh SP2 dan anggota pasukannya, tertuduh bersama Murukan a/l Ramakrishnan sahaja yang berada di dalam bilik pertama (bilik utama) di mana dadah-dadah yang menjadi subjek pertuduhan telah ditemui di atas katil dan di atas lantai di dalam keadaan yang terdedah dan boleh dilihat dengan mudah sahaja. Plastik-plastik yang ada dalam bilik tersebut juga berada di dalam keadaan berselerak di atas lantai. Sudah terang lagi bersuluh tertuduh mempunyai pemilikan terhadap dadah-dadah berbahaya tersebut.

[65] Mengenai isu pemilikan ini, Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Public Prosecutor v Denish a/l Madhavan* [2009] 2 MLJ 194; [2009] 2 CLJ 209 menjelaskan seperti yang berikut:

[16] Before proceeding to consider the reasons for the Court of Appeal's decision, we will say a few words about 'exclusive' possession. It is inappropriate to speak of possession of an article in criminal law as exclusive possession. One is either in possession or not in possession, although one could be in possession jointly with another or others. To say that the prosecution of a drug case fails because there has been no proof of exclusive possession is apt to convey the wrong impression that it is only in cases where possession is entirely with one person, — that is, 'exclusive' —

that a conviction is possible. When the learned trial judge said 'The accused sought to negative the proof of exclusive possession …', we take it that he meant no more than that the respondent sought to show that he was not in possession of the drugs because he had no knowledge of their existence and that the drugs could have been placed in his bags by some other person or persons.

[17] The idea of exclusivity features in the meaning of 'possession' in criminal law as one of the elements necessary to constitute possession. As Taylor J said in *Leow Nghee Lim v Reg* [1956] 1 MLJ 28; [1955] CLJU 53:

> … It is often said that 'possession must be exclusive'. This is ambiguous. Possession need not be exclusive to the accused. Two or more persons may be in joint possession of chattels, whether innocent or contraband. The exclusive element of possession means that the possessor or possessors have the power to exclude other persons from enjoyment of the property.
>
> Custody likewise may be sole or joint and it has the same element of excluding others. The main distinction between custody and possession is that a custodian has not the power of disposal. The statement that 'possession must be exclusive' is often due to confusion of the fact to be proved with the evidence by which it is to be proved. It is essential to keep this distinction clearly in mind, especially when applying presumptions

[18] Thomson J in *Chan Pean Leon v Public Prosecutor* [1956] 1 MLJ 237; [1956] CLJU 17, said that 'possession' for the purposes of criminal law involves possession itself — which some authorities term 'custody' or 'control' — and knowledge of the nature of the thing possessed. As to possession itself he cited the following definition in *Stephen's Digest* (9th Ed), at p 304), in which the exclusive element mentioned by Taylor J appears:

> A moveable thing is said to be in the possession of a person when he is so situated with respect to it that he has the power to deal with it as owner to the exclusion of all other persons, and when the circumstances are such that he may be presumed to intend to do so in case of need.

[19] Once the elements needed to constitute possession are established, including the element of exclusive power to deal, then what is established is possession, not exclusive possession. So much for exclusive possession.

[66] Berdasarkan kepada nas undang-undang di atas, adalah jelas bahawa pemilikan tidak semestinya eksklusif hanya kepada tertuduh sahaja. Dua atau lebih orang boleh mempunyai milikan bersama terhadap dadah berbahaya tersebut. Pemilikan bermaksud pemiliknya mempunyai kuasa untuk berurusan dengan barangan tersebut, melupuskannya serta mengecualikan orang lain daripada menikmati harta atau barangan tersebut seolah-olah harta atau barangan tersebut adalah kepunyaannya.

[67] Di dalam kes *Hemankumar a/l Subramaniam v Public Prosecutor* [2020] MLJU 217; [2020] 3 CLJ 844, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Zabariah Mohd Yusof HMR (beliau pada ketika itu)

menyatakan seperti yang berikut:

> [28] The defence submitted that there was no exclusivity of possession of the said room where the drugs were found because the room wherein the drugs were found was accessible to others. In his defence, the appellant said that the room was occupied and used by his mother, father, his niece and his sister.
>
> [29] We disagreed with the defence on the issue of exclusive element of possession of the said room wherein the drugs were found. Lack or absence of exclusivity of the use of a room, per se, does not necessarily mean that the accused person does not have custody or control of the room.
>
> [30] Discerning from the aforesaid authorities, there is nothing in the law that requires the prosecution to prove the exclusive use of the said room before a conviction under s 39B(1)(a) of the DDA can be sustained. What is needed to be proved by the prosecution is the possession of the drugs by the appellant and that the appellant had trafficked in the same. Proof of possession need not be 'exclusive' to the appellant. Hence, if possession need not be exclusive, there is no reason why exclusive use of the room needs to be proved. The fact that others had access to the room does not mean that the appellant loses his control and custody of the room. It all depends on the facts and circumstances of the case.
>
> [45] Looking at the facts and circumstances of the case in totality, the evidence clearly showed that the appellant had mens rea possession of the drugs. He had the power of disposal over them to the exclusion of all others. It is highly unlikely anyone else had custody and control of the said room.

[68] Sewajarnya ditekankan bahawa tertuduh bukan sahaja berada di dalam bilik utama tersebut malah tertuduh juga berada berdekatan dengan dadah-dadah (eksh P8(a), P8(b), P8(c), P12, P13, P14) tersebut.

[69] Di dalam kes *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337 Mahkamah Persekutuan menyatakan seperti yang berikut:

> The accused must not only be so situated that he can deal with the thing as if it belonged to him, for example have it in his pocket or *have it lying in front of him on a table.* It must also be shown that he had the intention of dealing with it as if it belonged to him should he see any occasion to do so, in other words, that he had some animus possidendi.

[70] Di dalam kes *Khairuddin bin Hassan v Public Prosecutor* [2010] 3 MLJ 244; [2010] 1 CLJ 833, dadah yang dijumpai berada berdekatan dengan tertuduh. Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Low Hop Bing HMR (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti yang berikut:

> [36] In *Surentheran Selvaraja v Public Prosecutor* [2006] 1 MLJ 641; [2005] 2 CLJ 264, the Court of Appeal through the judgment of Abdul Aziz Mohamad JCA held that:

A (1) it was not for the court at the close of the prosecution case, to provide a defence for the appellant and speculate on the probability that, for example, someone else had left the bag in the appellant's car without his knowledge. Unless there were elements in the evidence of the prosecution case itself pointing to such probability, it must not be entertained;

B (2) the inescapable inference from the fact that the bag was so placed in relation to the appellant in the car as has been described can only be that he knew of the existence of the bag. From the fact that he allowed the bag to remain there while he was driving, the inescapable inference is that he willed the bag to be there in order to guard it and that therefore he was in C custody and control of it.

[37] In *Public Prosecutor v Foo Jua Eng* [1966] 1 MLJ 197; [1965] CLJU 137; [1965] 1 LNS 137, Raja Azlan Shah J (as HRH then was) ruled that the conduct of the accused in trying to close the door on PW1 (police officer) and the physical proximity of the accused to the drugs proved the element of possession.

D [38] We are of the view that in the instant appeal, all the evidence adduced at the trial clearly gave rise to an inescapable inference that the accused had 'means rea possession' of the packages containing the cannabis. All the evidence gave rise to a strong inference that the accused was in possession with knowledge of the contents of the packages. At this point, there was no evidence to suggest otherwise. The E known facts support such an inference.

[71] Selanjutnya, mengenai akses pula, tiada apa-apa keterangan yang menunjukkan terdapat pihak ketiga yang mempunyai akses kepada bilik F tersebut semasa serbuan dilakukan. Jumlah dadah yang ditemui adalah besar dan banyak termasuk kelengkapan lain seperti *sealer* (eksh P23). Kesemuanya berada di dalam keadaan terbuka dan tidak tersembunyi. Mengikut SP2 barang-barang kes tersebut boleh dilihat dengan mata kasar. Maka dengan itu, jika sekali pun pemilik rumah tidak dipanggil untuk memberi keterangan G tersebut atau terdapat dakwaan yang mengatakan bahawa ada orang lain mempunyai akses kepada rumah tersebut bukanlah suatu fakta yang mampu mengugat kekuatan keterangan kes pendakwaan seperti yang telah diterangkan di atas.

H **[72]** SP2 juga mengatakan semasa serbuan dilakukan, Murukan a/l Ramakrishnan dan tertuduh kelihatan takut, panik dan terkejut. Murukan a/l Ramakrishnan cuba menutup pintu dan pada masa yang sama, SP2 nampak tertuduh sedang duduk di atas lantai bilik utama tersebut dan setelah itu kedua-dua mereka berjaya ditangkap. Hasil siasatan lanjut oleh SP3 I mengesahkan bahawa tertuduh adalah penghuni dan tinggal di rumah tersebut semasa kejadian. Keberadaan tertuduh di dalam bilik tersebut, tingkah laku mereka berdua sebelum tangkapan serta halangan yang dibuat oleh Murukan a/l Ramakrishnan untuk menafikan akses pihak polis ke dalam bilik tersebut

jelas membuktikan bahawa mereka mempunyai jagaan atau kawalan, serta pengetahuan terhadap dadah-dadah berbahaya tersebut untuk tujuan pengedaran.

[73] Menyentuh mengenai isu pengetahuan tertuduh terhadap dadah berbahaya yang dirampas, Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337 memutuskan seperti yang berikut:

> To put it otherwise, there is a physical element and a mental element which must both be present before possession is made out. The accused must not only be so situated that he can deal with the thing as if it belonged to him, for example have it in his pocket or have it lying in front of him on a table. It must also be shown that he had the intention of dealing with it as if it belonged to him should he see any occasion to do so, in other words, that he had some animus possidendi. Intention is a matter of fact which in the nature of things cannot be proved by direct evidence. It can only be proved by inference from the surrounding circumstances. Whether these surrounding circumstances make out such intention is a question of fact in each individual case. If a watch is in my pocket then in the absence of anything else the inference will be clear that I intend to deal with it as if it were my own and accordingly I am in possession of it. On the other hand, if it is lying on a table in a room in which I am but which is also frequently used by other people then the mere fact that I am in physical proximity to it does not give rise to the inference that I intend to deal with it as if it belonged to me. There must be some evidence that I am doing or having done something with it that shows such an intention. Or it must be clear that the circumstances in which it is found show such an intention.

[74] Tingkah laku Murukan a/l Ramakrishnan dan tertuduh semasa tangkapan ini juga adalah relevan mengikut s 8 Akta Keterangan 1950. *Hence, it is for the accused to explain his conduct and not for the court to offer one.*

[75] Seiringan dengan itu, di dalam kes *Parlan bin Dadeh v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 19; [2009] 1 CLJ 717, Mahkamah Persekutuan menyatakan seperti yang berikut:

> [38] In this case the reaction of the appellant in looking stunned or shocked upon being approached by the police is clearly admissible under s 8 since it has a direct bearing on the fact in issue as the drugs found were tucked away in the front of the jeans worn by him. The explanation for his reaction must therefore be offered by he himself as required by s 9. The court cannot, on its own, offer an explanation for his reaction. However, in his defence the appellant did not offer any explanation at all for his reaction upon being approached by the police. It can therefore be validly used as evidence against him. The inference to be drawn from the evidence of conduct of the appellant against the background of the other evidence is that he knew what he was carrying (see *DPP v Brooks* [1974] 2 All ER 840). It follows that the stand taken by the appellant in relation to the evidence of conduct is not sustainable. Be that as it may, the evidence of conduct in this case is not very significant in view of the manner in which the appellant carried the drugs on his person from which it can

reasonably be inferred that he had knowledge of the drugs in his possession (see the cases referred to earlier, and, in particular, *Tunde Apatira & Ors v Public Prosecutor* [2001] 1 MLJ 259; [2001] 1 CLJ 381 and *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337).

[76] Di dalam kes *Public Prosecutor v Badrulsham bin Baharom* [1988] 2 MLJ 585; [1987] 1 LNS 72; [1987] CLJU 72, Lim Beng Choon H memutuskan seperti berikut:

> It is appropriate at this stage for me to deal with two further points raised by the learned defence counsel in his submission. First, he drew the attention of this court to the fact that the accused did not put up a struggle or make any attempt to run away. The short answer to this point is that from the evidence I am satisfied that the accused had no opportunity to do so as he was suddenly surrounded by PW3 and PW5 before he could even begin to realise that he was in danger of being arrested. As he was caught red-handed with the dangerous drugs in his possession and he had knowledge of the said drugs, what else could he do apart from saying that there was nothing in the bag.
>
> In the present case, the prosecution had clearly established that the accused was in actual physical custody and control of P3 and its contents. From the totality of the evidence, the prosecution had also clearly established that the accused had the necessary knowledge of P6A-H and the nature of the dangerous drugs in question.

[77] Di dalam kes *G Vasan Gunasegaran v Public Prosecutor* [2018] 1 LNS 1604, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Mohd Zawawi Salleh HMR (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti yang berikut:

> [26] It was clearly proved that the appellant was the sole occupant of WXV 8540 and was having the sole control of the vehicle from at about 4pm, until the time of his arrest whilst at the driver's seat inside the vehicle at about 5.20pm by PW3 and his team. The keys and remote were recovered from the appellant. He was in physical proximity to the plastic bags containing the impugned drugs. All these factors, taken together, showed that the appellant could have dealt with the impugned drugs, though he was not the owner of the vehicle. For the same reason, the appellant was thus also having custody or control of the two plastic bags containing the said drugs. drugs (see *Public Prosecutor v Abdul Rahman Akif*; *Parlan bin Dadeh v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 19; *Khairuddin Hassan v Public Prosecutor* [2010] 6 MLJ 145 and *Aedy bin Osman v Public Prosecutor* [2018] supp MLJ 353; [2011] 1 CLJ 273).
>
> [27] The presence of the two plastic bags inside the vehicle which were under the exclusive control of the appellant at the material time, and the fact that he needed to guard the plastic bags, must necessarily give rise to a strong inference that the appellant had the requisite knowledge that the two plastic bags contained the said drugs. As said by the Federal Court in *Public Prosecutor v Abdul Rahman Akif*:
>
> > ... again knowledge cannot be proved by direct evidence, it can be proved by inference from the surrounding circumstances. Again, the possible variety of

circumstances which will support such an inference is infinite ... A

[28] The fact that the plastic bags were found hidden in the secret compartment would not assist the appellant to negate such an inference (see *Zulfikar bin Mustaffah v Public Prosecutor* [2001] 1 SLR 633 and *Public Prosecutor v Abdul Rahman Akif*). From the oral evidence of PW3 and the photographs, it could be seen that the red coloured plastic was sticking out from the black coloured lid. The contrast of red accent against the neutral background is easily perceived, thus making the presence of plastic bags more noticeable. From the evidence of PW3, it is clear that little effort was required to uncover what was hidden in the secret compartment. B

C

[78] Mahkamah Rayuan didalam kes *Harvinder Singh a/l Joginder Singh v Public Prosecutor and another appeal* [2018] MLJU 51; [2018] 6 CLJ 307 dalam membuat dapatan mengenai pengetahuan mengenai dadah berbahaya yang dijumpai di bahagian kaki penumpang bahagian hadapan kenderaan yang dipandu oleh perayu di dalam kes tersebut telah menegaskan seperti berikut: D

[59] *It is apparent that the accused was solely in control of the motorcar from the time he borrowed the motorcar from SP4 at about 6.30pm, until the time of his arrest whilst at the driver's seat inside the motorcar at about 9pm by SP8 and his team (according to SP4; or from 8.30pm/8.40pm to 9pm according to the accused). By reason of the same, he was thus also having in his custody or control the two plastic bags containing the said drugs placed at the footrest of the front passenger seat — see Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* [2007] 5 MLJ 1; [2007] 4 CLJ 337; *Parlan bin Dadeh v Public Prosecutor* [2008] 6 MLJ 19; [2009] 1 CLJ 717; *Khairuddin Hassan v Public Prosecutor* [2010] 6 MLJ 145; [2010] 1 CLJ 833; *and Aedy bin Osman v Public Prosecutor* [2018] supp MLJ 353; [2011] 1 CLJ 273. The presence of the two plastic bags inside the motorcar which was under the exclusive control and use by the accused at the material time, must necessarily give rise to a strong inference that the accused had the requisite knowledge that the two plastic bags contained the said drugs. As said by the Federal Court in *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* '... again, knowledge cannot be proved by direct evidence, it can be proved by inference from the surrounding circumstances. Again, the possible variety of circumstances which will support such an inference is infinite ...'. E F G

... H

[62] *Even if the accused's possession of the said motorcar was only for about 20 minutes as contended by the defence and picked up by the learned trial judge (from between 8.30pm or 8.40pm when he took the car from SP4 to 9pm when he was arrested by SP8), the accused still has all the time in the world to pick up the said drugs along the way before his arrest. 20 minutes is not a short time though. Only the accused has the answer where he went to after picking up the motorcar from SP4 up to the time of his arrest by SP8. The law does not require SP8 to follow the accused from the moment the accused left SP4's house to make up a case against him. The law neither requires the police witnesses to physically witness the accused picking up the said two plastic bags along his journey to fasten culpability upon him.* (Penekanan ditambah.) I

[79] Di dalam kes *Teh Hock Leong v Public Prosecutor* [2010] 1 MLJ 741 di ms 745, Mahkamah Persekutuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh James Foong HMP (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti yang berikut:

> [4] First, he contended that the High Court and the Court of Appeal had failed to consider the contemporaneous conduct of the appellant in not trying to escape or putting up a struggle with the police when confronted by PW5 and his men or attempting to disassociate or discard the backpack containing the dangerous drugs. Such conduct, if considered by the courts below, could infer that the appellant had no knowledge of the said drugs in the backpack.
>
> [5] It is our view that in order to draw a favourable inference from the appellant's contemporaneous conduct, his action or inaction must be examined in the light of the situation at the material time. The area where the appellant was confronted by PW5 was the arrival gate of an incoming flight in the KLIA. This was the only exit point where passengers disembarking the plane can enter the KLIA terminal. It is common knowledge that the area was tight and restricted with hardly any room for the appellant to make a successful escape even if he had tried. From here the appellant was then taken by PW5 and his men to PW5's office in the KLIA. The approximate walking distance was 600–800 metres. Here again the appellant's chances of a quick getaway were minimal since he was escorted and was within the restricted vicinity of the KLIA building. And, if the appellant were to attempt to throw away or disassociate himself with the backpack during this entire duration described it would evidently be noticeable. Of course, since the drugs were so cunningly concealed, there could be no necessity to take such drastic actions which may attract instant suspicion. So, against these circumstances, the appellant's docile conduct throughout the period described could not have inferred an absence of knowledge of the said drugs. For this reason there is no misdirection by the courts below.

[80] Di dalam kes *Samundee Devan a/l Muthu Kerishnan v Public Prosecutor* [2010] 2 MLJ 607; [2010] 3 CLJ 269 Mahkamah Persekutuan menyatakan seperti yang berikut:

> *We are also of the view that the contemporaneous conduct of the appellant in attempting to run away when PW7 identified himself as 'police' is relevant and admissible pursuant to s 8 of the Evidence Act 1950 under the circumstances of the instant appeal. Such conduct is of course not to be taken in isolation but together with all the other circumstances of the case. That would be the correct approach to circumstantial evidence* (see *Chan Chwen Kong v Public Prosecutor* [1962] 1 MLJ 307; [1962] CLJU 22). (Penekanan ditambah.)

Sama ada elemen pengedaran berjaya dibuktikan

[81] Pada hemat saya, bersandarkan kepada keterangan-keterangan yang dikemukakan di atas, pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan elemen pengedaran bagi pertuduhan pertama dan kedua dengan bergantung kepada peruntukan mengikut s 37(da)(vi) dan s 37(da)(xvi) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang memperuntukkan anggapan pengedaran terhadap seseorang yang

didapati memiliki dadah melebihi kuantiti yang ditetapkan oleh undang-undang.

[82] Di dalam kes *Public Prosecutor v Abdul Rahman bin Akif* Mahkamah Persekutuan menyatakan seperti yang berikut:

> The next question is whether there is evidence of trafficking by the respondent in the said drug. In this case the amount of cannabis involved is 4,826.9g in weight, which is well in excess of 200g, thus triggering the statutory presumption of trafficking as provided in s 37(da) of the Act. Therefore, on the facts of this case it is our finding that the trial Judge had correctly, albeit for different reasons, called upon the respondent to enter upon his defence on the charge.

Sama ada wujud niat bersama

[83] Pada hemat saya, tindakan Murukan a/l Ramakrishnan secara tergesa-gesa menutup pintu bilik untuk menghalang pihak polis menyerbu masuk ke dalam bilik tersebut serta reaksi terkejut, panik dan takut yang dipamerkan oleh kedua-dua tertuduh jelas menunjukkan niat bersama dan pengetahuan mereka terhadap kewujudan dadah-dadah tersebut.

[84] Di dalam kes *Krishna Rao a/l Gurumurthi v Public Prosecutor and another appeal* [2009] 3 MLJ 643; [2009] 2 CLJ 603 mahkamah memutuskan seperti yang berikut:

> [61] The existence of a common intention is a question of fact in each case to be proved mainly as a matter of inference from the circumstances of the case. It has been said that as common intention essentially being a state of mind direct evidence as proof is difficult to procure. Invariably inferences have to be relied upon arising from such acts or conduct of the accused, the manner in which the accused arrived at the scene, the nature of injury caused by one or some of them or such other relevant circumstances available. Indeed, the totality of the circumstances must be taken into consideration in arriving at a conclusion whether there was common intention to commit the offence for which the accused can be convicted. The facts and circumstances of each case may vary. As such each case has to be decided based on the facts involved. Whether an act is in furtherance of the common intention is an incident of fact and not of law.
>
> [62] For a charge premised on common intention to succeed it is essential for the Prosecution to establish by evidence, direct or circumstantial, that there was a plan or meeting of mind of all the accused persons to commit the offence for which they are charged with the aid of s 34 notwithstanding that it was pre-arranged or on the spur of the moment provided that it must necessarily be before the commission of the offence.

[85] Di dalam kes *Public Prosecutor v Dato' Mokhtar Hashim & Ors* [1983] MLJU 5; [1983] 1 CLJ 138; [1983] CLJ Rep 721 at p 749, Justice Hashim Yeop A Sani J (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti yang berikut:

Under s 34 of the Penal Code, to succeed the prosecution must prove that the criminal act was done in concert pursuant to the prearranged plan or arrangement. In practice it is of course difficult to produce direct evidence to prove the intention of an individual. In most cases, however, it can be inferred from his act or conduct or other relevant circumstances of the case (see *Mahbub Shah v King Emperor* [1945] 72 IA 148, 153).

Thus, it is clear that the leading feature of s 34 of the Penal Code is the element of participation in action. Two preliminary elements are in fact necessary to fulfil the requirement of s 34. First, there must be evidence (direct or by inference) the Accused was present at the scene of the crime. Secondly, there must be evidence to show that there was prior concert or prearranged plan involving the Accused. This is logical because how can there be participation without physical presence. Even passive participation may require physical presence.

[86] Di dalam kes *(1) Namasiyiam (2) Rajindran (3) Goh Chin Peng, and (4) Ng Ah Kiat v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336; [1987] 1 CLJ 540, Mahkamah Agung melalui penghakiman yang disampaikan oleh Syed Agil Barakbah HMA (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti yang berikut:

In law, common intention requires a prior meeting of the minds and presupposes some prior concert. Proof of holding the same intention or of sharing some other intention, is not enough. There must be proved either by direct or by circumstantial evidence that there was: (a) a common intention to commit the very offence of which the Accused persons are sought to be convicted; and (b) participation in the commission of the intended offence in furtherance of that common intention.

Where the prosecution case rests on circumstantial evidence, the circumstances which are proved must be such as necessarily lead only to that inference. Direct evidence of a prior plan to commit an offence is not necessary in every case because common intention may develop on the spot and without any long interval of time between it and the doing of the act commonly intended. In such a case, common intention may be inferred from the facts and circumstances of the case and the conduct of the sccused (see the *Supreme Court (of India) on Criminal Law* 1950–1960 by JK Soonavala pp 188 to 193).

Sama ada empunya dadah-dadah perlu dibuktikan

[87] Peguam tertuduh mencadangkan kepada SP2 bahawa ada kemungkinan Hariharan Selvam adalah pemilik dadah yang dijumpai dalam unit 16–4 tersebut kerana semasa Hariharan Selvam ditangkap di kawasan lobi oleh SP2 dadah yang dirampas pada dirinya adalah lebih kurang sama dengan dadah yang dijumpai di dalam bilik utama tersebut. Namun SP2 menjawab bahawa beliau tidak pasti.

[88] Pada hemat saya, tiada keperluan untuk pihak pendakwaan membuktikan siapakah pemilik dadah-dadah yang dirampas di dalam bilik tersebut. Ini adalah kerana ianya bukanlah fakta penting yang perlu diberikan

pertimbangan oleh mahkamah ini. Elemen yang mesti dibuktikan adalah pemilikan dan bukannya empunya dadah tersebut. Dapatan ini berpaksikan kepada autoriti berikut.

[89] Di dalam kes *Pendakwa Raya lwn Klong K'Djoanh* [2016] MLJU 1644; [2016] 5 CLJ 533 Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Zakaria Sam HMR (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti yang berikut:

> [33] Di bawah s 39B(1), apa yang perlu dibuktikan ialah milikan dan kawalan dengan pengetahuan dan bukannya kepunyaan (*ownership*). Walaupun diandaikan dadah itu kepunyaan Brave, tetapi tertuduh dengan penuh pengetahuan membawanya ke Malaysia dari India, itu sudah cukup untuk memenuhi kehendak s 39B(1) ADB. lsu sama ada Brave atau adik Brave adalah pemilik beg P24, tidak relevan sama sekali bagi pertuduhan di bawah s 39B(1) ADB.
>
> [34] Bukanlah beban atas pendakwaan untuk menyiasat versi tertuduh mengenai Brave yang dikatakan pengedar sebenar kerana seorang pengedar masih memerlukan jaringan (*networks*) seperti tertuduh untuk menjalankan tugas pengedaran bagi pihaknya.
>
> [35] Di sini pendakwaan telah berjaya membuktikan bahawa tertuduh mempunyai kawalan, jagaan dan pengetahuan terhadap dadah yang dirampas.

[90] Selanjutnya, pada hemat saya tiada sebab untuk SP2 berbohong atau mereka-reka cerita bagi mengaitkan tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan yang tidak dikenalinya dengan penemuan dadah-dadah tersebut.

[91] Seiring dengan itu, di dalam kes *Wan Amirul Mubin bin Wan Kamaruddin v Public Prosecutor* [2017] MLJU 1253; [2017] 1 LNS 1478, Mahkamah Rayuan memutuskan seperti yang berikut:

> It is unthinkable that PW4 had fabricated evidence in view of the complete absence of any evidence or allegation by the appellant that PW4 had made up a story regarding exh P30. In fact, the appellant admitted during cross-examination that PW4, PW5 as well as PW7 had absolutely no reasons to lie about him. PW4 and PW5 were police officers who were merely performing their duties and they had no reasons to lie or to frame up the appellant whom they said they did not know.
>
> [30] It is significant to bear in mind that since both PW4 and PW5, were carrying on their official duties at the relevant time, in law the court is entitled to presume that their official acts were regularly performed and prima facie they did so honestly and conscientiously.
>
> Section 114 illustration (e) of the Evidence Act 1950 in this regard provides that the court may presume that judicial and official acts have been regularly performed. In the case of *Public Prosecutor v Dato' Seri Anwar Ibrahim* [2014] 4 CLJ 162, the Court of Appeal said:
>
> > It must be borne in mind that s 114 illustration (e) of the Evidence Act 1950 provides that the court may presume that judicial and official acts have been

regularly performed. In *State of Punjab v Rameshwar Dass* [1957] Cri LJ 1630, the Punjab and Haryana Court held at p 1631 as follows:

> It is well settled that prima facie the public servants must be assumed to act honestly and conscientiously. It would, therefore, be basically wrong, without other cogent ground to consider them as untrustworthy witness in respect of their activities in performance of their official duties merely because of their official status unless the evidence is considered to be suspicious and that the conviction of the accused cannot be sustained on the statements of the official witnesses. The presumption that a person acts honestly applied as much in favour of a police officer as of other persons, and it is not a judicial approach to distrust and suspect him without good grounds?

[31] Accordingly, without cogent reasons that would allow us to hold otherwise, it would be manifestly wrong to consider PW4 and PW5 as untrustworthy witnesses in handling this case. In the end what we have before us is nothing more than the bare oral testimony which was a mere denial.

[92] Di dalam kes *Public Prosecutor v Mohamed Ali* [1962] 1 MLJ 257; [1962] CLJU 129 Thomson CJ memutuskan seperti yang berikut:

> When a police witness says something that is not inherently improbable his evidence must in the first instance be accepted. If his evidence is contradicted by other evidence or is shaken by cross examination then it becomes the business of the magistrate to decide whether or not it should be accepted. In the absence of contradiction, however, in the absence of any element of inherent probability the evidence of any witness, whether a police witness or not, who gives evidence on affirmation, should normally be accepted.

[93] Di dalam kes *Gan Too Cheh v Public Prosecutor* [2006] SCD 27; [2006] 2 SLR 220, Yong Pung How CJ memutuskan seperti yang berikut:

> [23] Since the defence did not adduce sufficient evidence of Ponirah's alleged motive to frame the appellant, it was unnecessary for the Prosecution to prove a lack of such motive in the present case. With respect, counsel appeared to have misunderstood the statement in *Khoo Kwoon Hain v Public Prosecutor* (at [71]). As I clarified in *Goh Han Heng v Public Prosecutor* [2003] 4 SLR(R) 374 at [33], the passage in *Khoo Kwoon Hain v Public Prosecutor* from which that statement was lifted simply means that:
>
> > Where the accused can show that the complainant has a motive to false implicate him, then the burden must fall on the Prosecution to disprove that motive. This does not mean that the accused merely needs to allege that the complainant has a motive to falsely implicate him. Instead, the accused must adduce sufficient evidence of this motive so as to raise reasonable doubt in the Prosecution's case. Only then would the burden of proof shift to the Prosecution to prove that there was no such motive.

Sama ada s 114(g) Akta Keterangan 1950 terpakai terhadap pendakwaan kerana

kegagalan memanggil Hariharan Selvam dan Suresh @ Fire

[94] Pada hemat saya, hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana telah terkhilaf apabila mengguna pakai inferens yang menentang (*adverse inference*) terhadap pihak pendakwaan mengikut s 114(g) Akta Keterangan 1950 di atas alasan kegagalan mereka untuk memanggil dua orang saksi yang dikatakan material iaitu Hariharan Selvam (penyewa) dan Suresh @ Fire (penyewa).

[95] Sewajarnya ditekankan bahawa kedua-dua penama ini tidak berada di dalam rumah atau bilik utama tersebut semasa serbuan, penemuan dadah dan tangkapan dibuat terhadap tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan. Penama-penama ini tidak mempunyai kaitan secara langsung dengan milikan terhadap barang-barang kes yang ditemui di tempat kejadian dan tiada apa-apa keterangan yang menunjukkan bahawa mereka mempunyai jagaan atau kawalan atau pengetahuan terhadap dadah-dadah tersebut.

[96] Mengikut keterangan SP3, Hariharan Selvam seorang warganegara India telah dihantar pulang ke India pada 14 Oktober 2022 manakala bagi penama Suresh pula sapina tidak dapat diserahkan kepadanya kerana pihak polis gagal untuk mengesan keberadaannya. Dengan itu, ketiadaan keterangan daripada Hariharan Selvam dan Suresh @ Fire tidak menyebabkan inferens yang menentang (*adverse inference*) terpakai terhadap pendakwaan melainkan terdapat *suppression of a material evidence* yang tidak berlaku sama sekali di dalam kes ini. Kegagalan memanggil mereka bukanlah sesuatu yang *fatal* dan tidak menyebabkan wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan.

[97] Mengenai status kedudukan Hariharan Selvam dan Suresh @ Fire, SP3 di dalam keterangannya semasa sesi pemeriksaan utama (Kandungan 28 rekod rayuan Jld 2(1)) telah menjelaskan seperti yang berikut:

> TPR: Dalam agreement ini antara Birendra dan Suresh. Boleh jelaskan di mana kedudukan Suresh ini?
>
> SP3: Status kedudukan Suresh juga tidak dapat dipastikan. Kami juga telah pergi ke alamat berdasarkan maklumat yang kita perolehi iaitu kediaman beliau di mana ibu Suresh yang ada. Dan semasa anggota kita ingin menyerahkan sepina untuk memanggil memberi keterangan ibu beliau bertindak untuk tidak memberi kerjasama untuk memberi nombor telefon Suresh ataupun memberitahu kami status terkini kedudukan atau alamat Suresh.
>
> TPR: At this juncture YA, saya pohon untuk mahkamah memberikan masa untuk cuba mengesan keberadaan Suresh.
>
> TPR: Nama penyewa atas nama Suresh. Bagaimana ketiga-tiga orang itu duduk kat situ?
>
> SP3: Suresh telah menyerahkan kunci rumah tersebut kepada ketiga-tiga suspek yang ditangkap bersangkut Sentul repot 12438/2020 untuk menetap di situ.

PBT2: I object YA, that statement should be revealed by Suresh kerana dia akan dipanggil untuk memberi keterangan. Pihak kami boleh cross examine dia. Jika keterangan ini daripada IO ia akan jadi hearsay.

TPR: Insp, tadi dalam laporan tangkapan ada nama Hariharan, boleh Insp jelaskan di mana Hariharan?

SP3: Hariharan telah dituduh di bawah s 15(1)(C) Akta Imigresen kerana tinggal lebih masa. Dia adalah warganegara India.

...

TPR: Sekarang ini mana Hariharan setelah dituduh?

SP3: Hasil semakan dengan pihak imigresen pergerakan keluar masuk YA, Hariharan telah dihantar pulang ke India.

TPR: Saya pohon untuk semakan imigresen dirujuk. Berdasarkan semakan imigresen ini, bila dia dihantar pulang ke India?

SP3: Mengikut semakan imigresen YA, dia telah dihantar pulang pada 14.10.2022 keluar dari Malaysia melalui Kuala Lumpur Internatinal Airport 2.

TPR: Pohon untuk dokumen ini ditandakan YA

Mahkamah: Semakan Imigresen bertarikh 24.3.2023 ditanda sebagai ekshibit P42.

[98] Di dalam kes *Yusri bin Pialmi v Public Prosecutor* [2011] 4 MLJ 533; [2010] 6 CLJ 878, Mahkamah Persekutuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Zulkefli Makinudin HMP (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti berikut:

[6] We are of the view even without the calling or offering as witnesses from amongst the other members of the police raiding party, the prosecution's case is complete with the evidence of SP2. The learned trial judge and the majority of the Court of Appeal had found SP2 to be a witness of truth. SP2 was not an interested witness, but a police officer performing his duties. He had related what he actually saw and did on that day. SP2's evidence is credible and ought to be believed (see the cases of *Public Prosecutor v Mohamed Ali* [1962] 1 MLJ 257; [1962] CLJU 129 and *Public Prosecutor v Teh Cheng Poh* [1980] 1 MLJ 251; [1979] CLJU 82; [1979] 1 LNS 82).

[7] We also find there is no withholding or suppression of material evidence by the prosecution so as to invoke the application of s 114(g) of the Evidence Act against the prosecution's case. In fact, SP2's evidence has revealed the names of the other members of the police raiding party. There was no concealment whatsoever. It is also to be noted that there is no challenge by the defence on the evidence of SP2 of any ulterior motive that he might have to concoct evidence against the appellant. On this point there is a principle of law which states that failure to cross-examine a witness on a crucial part of the case will amount to an acceptance of the witness' testimony (see the case of *Wong Swee Chin v Public Prosecutor* [1981] 1 MLJ 212; [1980] CLJU 138; [1980] 1 LNS 138). We therefore hold there is no merit in the arguments of learned counsel for the appellant on this ground.

[99] Di dalam kes *John Amaechi v Pendakwa Raya* [2015] MLJU 981; [2015] 1 LNS 571, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Rohana Yusuf HMR (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti yang berikut:

> [23] The law on adverse inference is well settled. No adverse inference can be made unless there is oblique motive for withholding or suppressing evidence either on the part of the prosecution or the defence (see *Munasamy v Public Prosecutor* [1987] 1 MLJ 492(SC), *Mohd Shamsir bin Md Rashid v Public Prosecutor* [2008] 5 MLJ 50). In the instant appeal, there was no such withholding when the subpoena could not be served on Sahuri. It was not a case of withholding or suppression of evidence, but one where a witness could not be produced. The Federal Court in *Siew Yoke Keong v Public Prosecutor* [2013] 3 MLJ 630 reaffirmed the legal position that s 114(g) can only be drawn if there is withholding or suppression, but not on mere failure to produce a witness.

Sama ada ketiadaan rakaman CCTV dan buku pelawat dan telefon bimbit telah menjejaskan kes pendakwaan dan memprejudiskan tertuduh

[100] Mengenai isu ini, hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana telah memutuskan bahawa kegagalan SP2 dan SP3 untuk merampas rakaman CCTV dan buku pelawat dan telefon bimbit untuk di bawa ke mahkamah telah memprejudiskan kedua-dua tertuduh dan inferens yang menentang mengikut s 114(g) Akta Keterangan 1950 terpakai terhadap pihak pendakwaan. Sekiranya rakaman CCTV dan buku pelawat dan dirampas dan disiasat maka persoalan mengenai siapa yang keluar dan masuk ke unit/rumah tersebut sememangnya boleh dijawab.

[101] Dengan hormat, saya tidak bersetuju dengan dapatan yang dibuat oleh hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana tentang isu ini. Pada hemat saya, keterangan CCTV, buku pelawat dan telefon bimbit atau cap jari tertuduh hanya mempunyai nilai sokongan yang kecil sahaja lebih-lebih lagi di dalam keadaan di mana dadah-dadah yang dijumpai dan dirampas berada di dalam jagaan atau kawalan langsung serta pengetahuan tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan. Walaupun tanpa kesemua keterangan-keterangan dokumentar ini, masih terdapat keterangan yang mencukupi untuk membuktikan kes pendakwaan.

[102] Keterangan CCTV atau cap jari dan hanyalah relevan dan mempunyai kesan yang *significant* di dalam keadaan di mana identiti seseorang menjadi isu pertikaian namun ini bukanlah kes yang berlaku di hadapan kami ini. Oleh itu, ketiadaan keterangan-keterangan dokumentar ini tidaklah boleh menyebabkan inferens yang menentang di bawah s 114(g) Akta Keterangan 1950 terpakai terhadap pendakwaan.

[103] Di dalam kes *Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996]

3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233, Mahkamah Persekutuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Chong Siew Fai CJSS (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti berikut:

> We also find ourselves in agreement with the learned deputy public prosecutor that the learned trial judge had erred in law when he faulted PW13 the investigating officer for not lifting the finger prints off the wrappings of the cannabis and for not taking photographs of the street light in front of the house No 129. Where the identity of a culprit is in question or required to be proved, fingerprint evidence would be of great significance and immense value. In the present case under appeal, however, the charge alleged trafficking in the form of sale and there is evidence indicating the identities of the alleged offenders and the sale transaction. Fingerprint evidence on the newspaper wrapping, white plastic and the loytape, therefore, assumes little value or significance.

[104] Di dalam kes *Public Prosecutor v Ebrahim Mirzaie Hj Ebrahim Deh Mokhtar* [2017] 3 MLJ 827; [2017] 1 CLJ 575, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Ahmadi Asnawi HMR (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti yang berikut:

> [38] The evidential value of CCTV evidence. DNA profiles and fingerprint impressions as decided by high authority is only corroborative. The learned trial judge correctly appreciated the position. In *Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233, the Federal Court stated that:
>
> > Where the identity of a culprit is in question or required to be proved, fingerprint evidence would be of great significance and immense value. In the present case under appeal, however, the charge alleged trafficking in the form of sale and there is evidence indicating the identities of the alleged offenders and the sale transaction. Fingerprint evidence on the newspaper wrapping, white plastic and the loytape, therefore, assumes little value or significance.
>
> [39] Now, having scrutinised the evidence, we were with the learned DPP that even without the CCTV evidence, DNA profiles and fingerprint impressions, there are sufficient evidence to prove the prosecution's case.
>
> [40] The evidence of both PW2 and PW3 (DSM Hairudin bin Abdullah) were uncontroverted that they saw the respondent pulling the bag, exh P10, before and at the time they approached the respondent. The bag they saw and seized was a brown coloured bag carrying the 'Sphere' brand name, exh P10. It was the respondent himself who had put the said bag in the scanning machine and it was equally the respondent himself who had carried the said bag to the narcotics office. Both testified that the examination of the said bag was done in the presence of the respondent. These are uncontroverted direct evidence which needs no further support for its sustenance.

[105] Di dalam kes *Mogan Raj a/l Ravi & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2020] MLJU 48; [2020] 3 CLJ 240, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Rhodzariah Bujang HMR (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti berikut:

[36] Lastly, also in relation to the issue of access, learned counsel highlighted to us the evidence adduced at the trial from PW9 as per p 73 of the appeal record (*nota keterangan*) that 25 fingerprints were lifted from the impugned exhibits tendered in court and until the day he gave evidence in court, there was no result obtained whose fingerprints were these. The learned DPP agreed that this was so but countered that submission by saying that it was never put to PW9 that Murugaya's fingerprint was one of the said 25. Given their defence that Murugaya was the real culprit in this case, the presence of his, or his uncle's fingerprint for that matter, should have indeed been put to the witness. Nonetheless, case authorities are clear that fingerprint evidence is only corroborative evidence. This was held by the Supreme Court of India in *Gade Laksmi Mangaraju v State of Andra Pradish* AIR 2007 Supreme Court 2677 and quoted in this court's decision in *Amala Johnson v Public Prosecutor* [2019] MLJU 128; [2019] CLJU 140; [2019] 1 LNS 140 which also referred to the Supreme Court's decision in *Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233 where Chang Siew Fai (CJ Sabah and Sarawak) held it was only where the identity of a culprit is in question or is required to be proved would finger print evidence be a great significance and value. In view of the clear evidence in this case based on the testimony of PW2 on the arrest of the appellants and the discovery of the drugs, pistol and bullets, as well as the evidence of PW5, PW7 and PW11, that fingerprint evidence is to us of no significance for without the said evidence the appellants have been proved to be in legal possession of both the drugs, pistol and bullets found in unit 3.

[106] Di dalam kes *Yeo Kwee Huat v Public Prosecutor* [2011] 5 CLJ 630, Mahkamah Rayuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Sulaiman Daud HMR (beliau pada ketika itu) memutuskan seperti berikut:

[31] Adalah tidak dipertikaikan bahawa kotak kek P13 dan kedua-dua bungkusan plastik asal dadah yang dipersoalkan (P14A dan P14B) telah dihantar untuk pengesanan cap jari tetapi tiada penimbulan cap jari yang positif dikesan pada ekshibit-ekshibit tersebut. Atas alasan ini, peguam terpelajar perayu menghujahkan ketiadaan cap jari pada ekshibit-ekshibit tersebut turut menjejaskan kes pendakwaan. Kami mendapati tiada merit mengenai penghujahan sedemikian. Tujuan untuk menimbulkan cap jari pada sesuatu ekshibit adalah untuk menentukan identiti pesalah atau orang yang pernah mengendalikan ekshibit tersebut. Dalam kes sekarang ini tidak dipertikaikan bahawa semasa ditahan perayu sedang membawa beg P15 yang di dalamnya terdapat kotak kek P13 yang mengandungi dadah yang dipersoalkan. Oleh itu tiada keraguan bahawa dia mempunyai jagaan dan kawalan ke atas beg serta kotak kek dan dadah yang terkandung di dalamnya. Setelah elemen jagaan atau kawalan ini terbukti, maka anggapan di bawah s 37(d) terpakai bagi menunjukkan milikan atau pengetahuan. Oleh itu kami mendapati ketiadaan kesan cap jari pada ekshibit-ekshibit tersebut tidak langsung menjejaskan kes pendakwaan, lebih-lebih lagi setelah menolak watak 'Peter' yang dikatakan oleh perayu orang yang memasukkan kotak kek tersebut ke dalam begnya.

[107] Di dalam kes *Public Prosecutor v Badrulsham bin Baharom* Mahkamah Tinggi memutuskan seperti yang berikut:

The next point raised by the learned defence counsel was more serious. He contended that since the prosecution had failed to send the exhibits particularly the eight packets wrapped in thin plastic sheets (P6A-H) to the chemist to check for finger prints, he urged this court to invoke the presumption under s 114(g) of the Evidence Act 1950 (Act 56) against the prosecution on the ground that had the prosecution carried out the finger print test it would probably show the existence of the finger prints of Noor Azlan and Bakree bin Jamal on the thin plastic coverings of P6A-H thereby revealing that these two persons were involved in the drug trafficking transaction in question. The failure of the police to do so also resulted in a disadvantage to the accused in that 'had the finger prints of the accused not been found on the exhibits' the accused would be entitled to an acquittal. The learned defence counsel was not able to cite any authority in support of his contention. The answer to the learned defence counsel's contention can, however, be found in the following passage of *Sarkar on Evidence* (12th Ed) at p 1045 where it is stated:

> *Adverse inference can be drawn if there is withholding of evidence and not merely on account of failure to obtain evidence.* (Emphasis supplied)

In the present case, the prosecution had clearly established that the accused was in actual physical custody and control of P3 and its contents. From the totality of the evidence, the prosecution had also clearly established that the accused had the necessary knowledge of P6A-H and the nature of the dangerous drugs in question. In the circumstances, I cannot find fault with the police for failing to send the exhibits to the chemist in order to carry out finger print tests. The contention of the learned defence counsel, with due respect, amounts to nothing more than to ask this court to determine not whether there was sufficient evidence adduced before this court to warrant a conviction of the accused but to determine that the methodology of the police investigation must be 100% correct regardless of the fact that the police had gathered more than sufficient evidence to sustain a conviction of the accused. I cannot lend a judicial countenance to such a contention. In any event as held by the Indian Supreme Court in*Srichand v State of Maharashtra* AIR 1967 SC 451, 453:

> (9) Further, an adverse inference against the prosecution can be drawn only if it withholds certain evidence and not merely on account of its failure to obtain certain evidence. When no such evidence has been obtained, it cannot be said what that evidence would have been and, therefore, no question of presuming that that evidence would have been against the prosecution, under section 114, Illustration (g) of the Evidence Act, can arise.

Sama ada kegagalan pihak pendakwaan mengemukakan beg plastik merah jambu memudaratkan

[108] Mengenai isu ini, hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana memutuskan bahawa kegagalan pihak pendakwaan untuk mengemukakan satu beg plastik warna pink yang dibawa bersama oleh pasukan serbuan semasa serbuan dan tangkapan terhadap Hariharan Selvam, tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan dibuat telah menyebabkan wujud suatu 'serious suppression of evidence' dan anggapan bertentangan perlu dikenakan terhadap pihak pendakwaan mengikut s 114(g) Akta Keterangan 1950. Ianya telah juga

mengakibatkan kelompangan di dalam kes pendakwaan dan juga telah menimbulkan satu keraguan yang munasabah.

[109] Dengan hormat saya tidak bersetuju dengan dapatan yang dibuat oleh hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana mengenai perkara ini. Bagi merungkai isu pertikaian ini, SP2 di dalam keterangannya semasa sesi pemeriksaan balas (Kandungan 31 rekod rayuan Jld 2(1)) menjelaskan seperti yang berikut:

> PBT2: Dan juga saya telah diarahkan bahawa pada masa tangkapan Hariharan dibuat Tuan dan juga team Tuan ada membawa satu beg berwarna pink. Setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Dan beg ini dibawa naik atas ke tingkat 16–4 ke dalam unit tersebut. Setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Apa kandungan beg tersebut memang tidak dibawa sebagai bukti di mahkamah pada hari ini. Setuju?
>
> SP2: Setuju.
>
> PBT2: Dalam mana-mana repot dan borang serah-menyerah tidak ada nyatakan mengenai beg pink yang dibawa masuk oleh pihak narkotik dari lobi ke dalam unit 16–4. Setuju?
>
> SP2: Setuju
>
> ...
>
> PBT2: Saya dicadangkan barang-barang kes yang dirujuk semalam seperti sealer dan sebagainya telah dibawa oleh pihak polis menggunakan beg pink dan untuk diletakkan di tempat kejadian. Setuju?
>
> SP2: Tidak setuju.

[110] Berdasarkan kepada keterangan SP2 di atas adalah jelas beg tersebut bukan merupakan sebahagian daripada barang kes dan tidak relevan kepada isu pemilikan dan pengedaran dadah ini. Justeru itu, saya tidak nampak di mana wujudnya keperluan untuk memasukkan beg tersebut sebagai butiran di dalam Borang Geledah (eksh P20) dan Borang Serah Menyerah (eksh P21) atau dijadikannya sebagai ekshibit pihak pendakwaan.

[111] Kewujudan beg tersebut telah diakui dan didedahkan sendiri oleh SP2 di dalam keterangannya. Oleh itu, tidak wujud apa-apa misteri atau tanda tanya dan unsur *withholding atau suppression of evidence* oleh pihak pendakwaan tentang kehadiran beg ini sepertimana yang dikatakan oleh hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana.

[112] Sehubungan dengan itu, pemakaian peruntukan s 114(g) Akta Keterangan 1950 oleh hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana di atas kegagalan pihak pendakwaan untuk mengemukakan beg plastik merah jambu

tersebut sebagai ekshibit ternyata tidak menepati prinsip undang-undang mantap yang ditetapkan. Bukan setakat itu sahaja, saya juga tidak nampak sebarang kemudaratan atau implikasi serius yang timbul akibat kegagalan pihak pendakwaan berbuat demikian.

Isu-isu sampingan

[113] Bagi isu-isu sampingan lain yang diketengahkan seperti berapakah sebenarnya jumlah bilik yang terdapat di unit/rumah tersebut iaitu sama ada tiga bilik seperti jawapan SP2 dan SP3 atau lima bilik seperti dakwaan peguam tertuduh dan sebagainya, saya tidak berhasrat untuk mengupasnya dengan lebih lanjut kerana ianya bukanlah sesuatu yang *material* atau membawa apa-apa kesan terhadap dapatan yang telah saya buat di atas.

KESIMPULAN

[114] Sebelum melabuh tirai penghakiman ini, dengan hormatnya saya ingin menegaskan bahawa dapatan yang dibuat oleh hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana banyak menjurus kepada dapatan yang bersifat kemungkinan, andaian dan spekulasi yang tidak mempunyai asas keterangan untuk dijadikan sandaran. Beberapa contoh yang dapat saya dari petik dari alasan penghakiman beliau adalah seperti yang berikut:

> [34] Di dalam kes ini, dari keterangan-keterangan yang terkumpul, bukan sahaja pendakwaan gagal memastikan orang lain tidak mempunyai akses kepada dadah-dadah tersebut melainkan kedua-dua tertuduh (OKT1 dan OKT2), malahan *kemungkinan orang yang memiliki dadah tersebut, ialah Hariharan Selvam sendiri iaitu suspek yang membawa pasukan serbuan ke unit itu, yang memiliki kad Access ke unit itu.*
>
> ...
>
> [36] Terdapat seorang lagi watak yang wujud yang mana tidak dinafikan oleh saksi-saksi pendakwaan. Namanya ialah Suresh @ Fire. *Kemungkinan besar Suresh @ Fire turut tinggal di rumah tersebut tidak dapat diketepikan.* Ini adalah kerana, Suresh @ Fire ini adalah penyewa utama unit tersebut dan telah menandatangani satu *tenancy agreement* dengan tuan punya unit/rumah tersebut bernama Birendra Chhetri a/l Rambahadur seperti di P40. *Justeru, kemungkinan dadah-dadah tersebut dimiliki oleh Suresh @ Fire ini tidak boleh diketepikan.*
>
> ...
>
> [42] Mahkamah mendapati Hariharan adalah seorang saksi yang amat penting namun pendakwaan gagal memanggilnya untuk memberi keterangan menyebabkan wujudnya kelompangan di dalam kes pendakwaan. *Kehadirannya ke mahkamah untuk memberi keterangan bagi pihak pendakwaan berupaya menutup kelompangan tersebut. Malahan dia mampu menjawab apa-apa kemusykilan yang menyelubungi pihak pembelaan tentang apa yang sebenarnya berlaku pada hari kejadian kerana dia ditangkap bersama pada hari kejadian dan melihat apa yang*

berlaku pada masa kejadian. Dia adalah saksi mata. Dia juga berupaya menjelaskan siapakah pemilik sebenar dadan-dadah tersebut yang tidak mampu dijawab oleh SP2.

...

[48] *Mahkamah berpendapat cadangan/saranan ini tidak boleh diketepikan begitu sahaja kerana mungkin ada kebenarannya memandangkan pendakwaan gagal memanggil saksi-saksi lain, khususnya Hariharan untuk memberi gambaran yang sebenar*, ataupun saksi-saksi Polis lain dari kalangan anggota serbuan untuk mematahkan saranan atau cadangan tersebut. Tanpa memanggil Hariharan khususnya, cadangan/saranan bahawa dadah-dadah tersebut adalah di 'planted' tidak berjaya dipatahkan pendakwaan sedangkan SP2 bersetuju bahawa jika Hariharan datang memberi keterangan dia boleh memberi penjelasan lanjut dan mengesahkan versi mana yang benar.

...

[57] *Masalah di atas boleh diatasi dengan merampas rakaman CCTV, buku pelawat dan pemantauan sebelum kejadian, yang gagal dilakukan oleh pihak Polis. Malahan, misteri beg plastik pink yang dicadangkan/disarankan oleh pembelaan sebagai beg yang mengandungi dadah yang di bawa naik oleh pasukan serbuan dan diletakkan di bilik utama akan terjawab*.

...

[59] Mahkamah memutuskan bahawa memadangkan TPR sendiri membantah permohonan ini, *pendakwaan sepatutnya memberi pencerahan mengenai isu ini dengan secara alternatifnya memanggil saksi-saksi yang berkenaan iaitu sama ada tuan punya unit/rumah tersebut iaitu Encik Birendra Chhetri atau mana-mana AJK Management Corporation Kondominium tersebut untuk mengesahkan mengenai hal ini. Dengan kegagalan TPR sedemikian, persoalan sama ada unit/rumah tersebut mempunyai tiga bilik atau lima bilik tidak dapat dipastikan.*

...

[61] Di dalam kes ini, lima buah telefon bimbit telah dirampas yang tidak dikemukakan ke mahkamah. Adalah wajar kelima-lima telefon ini perlu dihantar untuk dianalisa khususnya mengenai kandungannya oleh pihak Suruhanjaya Komunikasi dan Multimedia Malaysia (MCMC) atau/dan juga Bahagian Forensik PDRM. Ini adalah penting kerana *hasil dari penganalisaan kandungan tersebut mampu menunjukkan keterangan yang selain dari memihak kepada pendakwaan ada kemungkinan juga ianya memihak kepada pihak pembelaan juga.* (Penekanan ditambah.)

[115] Sebagai penutup penghakiman ini, tiada kesangsian di minda saya untuk mengatakan bahawa hakim Mahkamah Tinggi yang bijaksana telah terkhilaf dari segi undang-undang dan fakta apabila gagal memanggil tertuduh dan Murukan a/l Ramakrishnan untuk membela diri walaupun pihak pendakwaan telah berjaya mengemukakan suatu kes prima facie bagi kesemua pertuduhan terhadap mereka berdua.

A **[116]** *Hence, with the greatest respect, I am constrained to find against the views of my learned brothers on the final decision of this appeal. I have expressed my views and reasons on what I think should be the outcome of this appeal.*

B **[117]** Sehubungan dengan itu, saya memutuskan untuk membenarkan rayuan perayu/pendakwa raya dan mengenepikan keputusan Mahkamah Tinggi membebaskan dan melepaskan responden/tertuduh terhadap kesemua pertuduhan ini pada akhir kes pendakwaan.

C **[118]** Saya memerintahkan responden/tertuduh dipanggil untuk membela diri terhadap kesemua pertuduhan yang dihadapinya

Perintah sewajarnya.

D Dilaporkan oleh Nabilah Syahida Abdullah Salleh

E

F

G

H

I